

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 580

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 18 Αυγούστου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Έν Αθήναις φρ. 8.— Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50 Έν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. 15.— Έν Ρωσίᾳ ρούβλ. 6.—	<i>Διμυλίου Ζολᾶ</i> : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.— <i>Καρόλου Μερουβέλ</i> : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — <i>Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις</i> : ΙΣΠΑΝΙΑ. — <i>Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου</i> : Ο ΜΑΡΚΟΣ.	ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δακτύλων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Δὲν σὲ ἐπῆρε λοιπὸν μαζὴ τῆς ἡ μητέρα ; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Ἰωάννα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους μετὰ μεγίστης χαυνότητος, ἦτο πολὺς κόπος δι' αὐτὴν νὰ πηγαίη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἄλλων τίποτε δὲν τὴν εὐηρέστει.

Καὶ ἐπρόσθεσεν :

— Ἐγῆρασα καὶ δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ παίζω . . . Ἡ μαμὰ εὐχαριστεῖται νὰ ἐξέρχεται, ἐγὼ ὅμως τὸ ἐναντίον καὶ δι' αὐτὸ δὲν συμφωνοῦμεν.

Ἐπεκράτησε σιγὴ τὸ κοράσιον ἐρρίγει καὶ ἔφερε συχνότατα τὰς μικρὰς αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἥτις διέχυνε μεγάλην ἐρυθρὰν λάμψιν καὶ ὠμοίαζε πρὸς ἀγχθὴν τινα κυρίαν περιτετυλιγμένην ἐντὸς ὑπερμεγέθους σαλίου, ἔχουσα ἐν μεταξωτὸν κανδήλιον περὶ τὸν λαιμόν, καὶ ἐν ἑτέρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δι' ὃ δὲν ἐφαίνετο παχυτέρα ἀδυνατου πτηνοῦ, μόλις ἀναπνέοντος.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, ἔχων τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας, ἐπὶ τῶν γονάτων, παρετήρει τὸ πῦρ, εἶτα δέ, στραφεὶς πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τὴν ἠρώτησεν, ἐὰν ἡ μαμὰ τῆς ἐξῆλθε χθές, αὐτὴ δ' ἀπεκρίθη διὰ καταφατικῷ νεύματος. Καὶ τὴν προχθές ; καὶ τὴν ἀντιπροχθές ; Ἐκείνη πάντοτε ἀπεκρίνατο διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως τοῦ πώγωνος ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐξήρχετο καθ' ἑκάστην. Τότε ὁ κύριος Ραμβῶδος καὶ ἡ μικρὰ παρετήρησαν ἀλλήλους, διὰ τῶν ὠρῶν καὶ σοβαρῶν αὐτῶν προσώπων, ὡς εἰ ἔμελλον νὰ ἀνακοινώσωσι μεγίστην θλίψιν, δὲν ὠμίλησαν περὶ αὐτοῦ παντάπασι, διότι ἓνα τρελλοκόριτσο καὶ εἰς ἡλικιωμένους δὲν ἠδύνατο νὰ συνδιαλεχθῶσι σοβαρῶς, ἀλλ' ἐγνώριζον σαφῶς τὸν λόγον, οὐ ἔνεκα ἦσαν τοσοῦτον σκυθρωποί, καὶ διατί ἠγάπων νὰ μένωσιν οὕτως ἀντιμέτωποι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ἐστίας, ὡσάντις ἐκείνη ἀπουσίαζεν Εὐρύσκοιν ἐν τῇ στάσει ἐκείνη μεγίστην παρηγορίαν καὶ συνεσφιγγετο ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὅπως ὀλιγώτερον αἰσθάνωνται τὴν μόνωσιν τῶν παρεῖχον ἀμοιβαίως μεγάλας διαχύσεις τρυφερότητος καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐνηγκαλιζόντο καὶ νὰ ἐθρήνουν.

— Κρυόνεις ; εἶμαι πολὺ βεβαία ὅτι κρυόνεις πλησίασε εἰς τὴν φωτιά.

— Ὅχι, ἀγάπη μου, ἀπατάσαι.

— Λίτε ψεύματα, τὰ χεῖρα σας εἶνε παγωμένα ; ἔλθε κοντά, ἄλλως τε μὲ λυπεῖς.

Καὶ κατόπιν ἤρχετο ἡ σειρά του, ὅπως καὶ αὐτὸς ἐκφράσῃ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Στοιχηματιζῶ πῶς δὲν σοῦ ἔχουν ἐτοιμασμένην πτισάνην, ἔχω διαθέσιν νὰ σοῦ ἐτοιμάσω, θέλεις ; ὦ ! ἡξεύρω περίφημα Ἐὰν ἐφρόντιζον ἐγὼ δι' ἐσέ, θὰ ἔβλεπες ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἔλειπε τίποτε.

Δὲν ἐπέτρεπον σαφεστεροῦς ὑπαινιγμούς. Ἡ Ἰωάννα ζωνρῶς ἀπεκρίνατο, ὅτι ἡ πτισάνη τῇ προξενεῖ ἀηδίαν, καὶ ὅτι εἶχε πῖσι πάρα πολλήν. Συγκατετίθετο μῶλα ταῦτα εἰς πᾶν ὅ,τι ὁ Ραμβῶδος, μεριμνῶν περὶ αὐτῆς, τὴν προέτρεπεν ὡς ἀληθῆς μήτηρ τῆς ἔθετε προσκεφάλαιον ὑπὸ τοὺς ὤμους καὶ τῆς ἔδιδε τὸ ποτόν τῆς ὡσάντις τὸ ἐλησμόνει καὶ τὴν ὑπεστήριζεν εἰς τὸν βραχίονά του ἦσαν δὲ αὐταὶ θωπεῖται, αἱ ὁποῖαι εὐηρέστουν ἀμφοτέρους.

Ὁσάντις ἡ Ἰωάννα τὸν προέτρεπε διὰ τῶν διαπεραστικῶν αὐτῆς βλεμμάτων, τῶν ὁποίων ἡ φλόξ ἐνέβαλεν εἰς ταραχὴν τὸν ἀγαθὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ἐπαίζον ὁμοῦ τὸν μπαμπὰ καὶ τὴν μικρὰν κόρην, ἐνῶ δ' ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπουσίαζεν, ἀφινιδίως ἐσκυθρόπαζε καὶ δὲν ὠμίλουν πλέον, ζητοῦντες ὑπεκφυγὴν καὶ αἰσθανόμενοι συμπάθειαν ἀμοιβαίαν.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸ κοράσιον μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὑπέβαλε τὴν ἐρώτησιν, ἣν εἶχεν ὑποβάλει καὶ εἰς τὴν μητέρα τῆς :

— Εἶνε μακρὰν ἡ Ἰταλία ;

— ὦ ! πιστεύω πολὺ μακρὰν, ἀπεκρίθη ὁ Ραμβῶδος ἐκεῖ κάτω, ὀπίσω ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, εἰς τὸν διάβολον . . . δὲν ἠξεύρω ποῦ. Καὶ διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ;

— Διότι . . . ἀπεφάνθη σοβαρῶς τὸ κοράσιον διακοπὴν, ἀλλὰ πάραυτα ἐδικαιολογήθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία ἀφορμὴ, διότι ἦτο πάντοτε ἀσθενὴς καὶ οὐδέποτε τὴν εἶχον καθυποβάλλει εἰς δίαιταν. Ἀμφοτέροι ἐσιώπησαν ἡ μεγάλη θερμότης τῆς πυρᾶς τοὺς ἀπεκοίμιζεν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ἐλένη εἶχεν εὖρει τὴν κυρίαν Δεβέρλου ὡς καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς Παυλίαν ἐν τῇ ἰαπωνικῇ σκιαδί, ἐνθα συνήθως διήρχοντο τὸ ἀπόγευμα, ὑπῆρχε δὲ ἐκεῖ μεγίστη θερμότης τὰ πλατέα ὑέλινα θυρώματα ἦσαν κεκλεισμένα, πλὴν διεκρίνετο ὁ μικρὸς κήπος ἐν τῇ χειμερινῇ αὐτοῦ περιβολῇ, παρόμοιος πρὸς μεγάλην σπηλίαν αἱ δύο ἀδελφαὶ διεφιλονείκουν ζωνρῶς.

— Ἀφῆσέ με ἤσυχον, ἐφώναζεν ἡ Ἰουλία, καὶ τὸ κα-

λῶς ἐννοούμενον συμφέρον μας εἶναι νὰ ὑποστηριχθῆ ἡ ἀκεραιότης τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

— Ἐγὼ συνωμίλησα μετὰ τινος Ρώσου, ἀπεκρίθη καὶ ἡ Παυλίνα, ἐπίσης καὶ αὐτὴ παρωργισμένη, καὶ σὲ πληροφορῶ, ὅτι οἱ ἐν Πετρούπολει ἀγαπῶσι μεγάλως τὸ γαλλικὸν ἔθνος καὶ ὅτι αἱ ἀληθεῖς συμμαχίαι μας συνταυτίζονται μετὰ τῶν συμφερόντων τῆς Ρωσσίας.

Ἄλλ' ἡ Ἰουλίνα ὑπεκρίθη σοβαρὸν ἦθος καὶ διασταυρώσασα τὰς χεῖρας :

— Πῶς, εἶπε, δύναται ἄλλως νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἰσορροπία τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ;

Τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ἐνδιέφερε τὰ μέγιστα τοὺς ἐν Παρισίοις καὶ ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον συζητήσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐκάστη γυνή, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν περιορισμένοι αἱ γνώσεις τῆς, δὲν εἶχεν ἄλλο ἀντικείμενον συνομιλίας· ὑποκύπτουσα εἰς τὸν συρμὸν καὶ ἡ κυρία Δεβέρλου εἶχεν ἐπιδοθῆ μετὰ ζήλου πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ εἰς ἀμετατρέπτους πεποιθήσεις ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐνδεχομένων, τὰ ὅποια ἔμελλον νὰ ἐπισυμβῶσιν· ἡ ἀδελφὴ τῆς Παυλίνας τὴν ἐξηρέθιζε πολὺ, διότι ἐπρέσβευεν ὅτι ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἔπρεπε νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ Ρωσσία, ἐναντίον τῶν προφανῶν συμφερόντων τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους· ἠγωνίζετο λοιπὸν νὰ τὴν πείσῃ καὶ παρωργίζετο.

— Πρόσεχε, τῇ ἔλεγε, προτιμότερον εἶναι νὰ σιωπᾶς, διότι ὁμιλεῖς ὡς ἄφρων, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ κάμνῃς διὰ νὰ μὲ πεισμόνης, ὅταν συζητῆς μαζὶ μου περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Καὶ ἐνταῦθα διεκόπη ὅπως χαιρετίσῃ τὴν Ἑλένην, ἣτις εἰσήρχετο.

— Καλημέρα, ἀγαπητῆ μου, πόσον καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ ἔλθῃς· ἔμαθες τὰ νέα ; σήμερον τὸ πρῶτὸ γίνεται πολὺς λόγος περὶ τῆς τελευταίας εἰδήσεως ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων· ἠγέρθησαν μεγάλαι φιλονεικίαι.

— Ὅχι· δὲν γνωρίζω τίποτε. ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἡ ἐρώτησις ἐξέπληξεν· ἐξέρχομαι πολὺ ἄργά.

Ἄλλως τε ἡ Ἰουλίνα, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἐξήγει πρὸς τὴν Παυλίαν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἐξουδετερωθῆ ἡ Μαύρη Θάλασσα ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον στρατιωτικῶς ὑπὸ τῶν γενναίων Ἀγγλων καὶ Ρώσων διὰ σταθερὰς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἄλλ' εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη ὁ Ἑρρίκος φέρων ὀγκώδη φάκελλον ἐφημερίδων. Ἡ Ἑλένη πάραυτα ἠννόησεν ὅτι ἤρχετο δι' αὐτὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνεζητήθησαν καὶ τὰ βλέμματά των διημείφθησαν, ἠσθάνθησαν δὲ ὅτι συνηπάγησαν ἐπὶ τῇ παρατεταμένῃ καὶ σιωπηλῇ αὐτῶν χειραψίᾳ.

— Τί γράφουν αἱ ἐφημερίδες ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Ἰουλίνα.

— Εἰς τὰς ἐφημερίδας, πιστεύσον με, ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, δὲν ὑπάρχει ποτὲ καμμία ἀλήθεια.

Πρὸς στιγμὴν ἐλησμονήθη τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα· ὁ ἰατρός κατ' ἐπανάληψιν ἠρώτησεν ἂν ἤλθέ τις τὸν ὅποιον περιέμενεν. Ἡ Παυλίνα ὑπέδειξεν ὅτι ἐπλησίαζον νὰ κτυπήσουν τρεῖς.

— Ὡ! θὰ ἔλθῃ, ὑπεστήριξεν ἡ κυρία Δεβέρλου, ἔχει δώσει ρητὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀπέφυγεν ὅμως νὰ ὀνομάσῃ τὸ πρόσωπον.

Ἡ Ἑλένη ἠκροάετο, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο Ἑρρίκος ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερεν. Ἐπαύσε πλέον νὰ φέρῃ καὶ τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ παρέτεινε πολλάκις τὰς ἐπισκέψεις τῆς καὶ ἐπὶ δύο ὥρας, μένουσα ὅλως ξένη εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἐνασχολοῦσα τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς τὰς παιδικὰς τῆς ἀναμνήσεις, καὶ ἐπίστευεν ὅτι εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ἄλλοι ἀνησυχολοῦντο εἰς γενικόν τι ἀντικείμενον ὀμιλίας, αὐτὴ ἔμενε μόνη μετ' ἐκείνου· ἀπῆντα ὅμως πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὁσάκις ἤθελε τὴν ἐρωτῆσῃ, ἐνῶ

τὸ βλέμμα τοῦ Ἑρρίκου, προσηλωμένον πάντοτε ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἐκούραζεν ἡδυπαθῶς· διέβη ὀπισθὲν τῆς, ὅπως δῆθεν ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, καὶ αὐτὴ ἀμέσως ἠννόησεν ὅτι διὰ τῆς κινήσεως αὐτοῦ ταύτης τῇ ἐζήτηε καὶ δευτέραν συνέντευξιν. Ἐν τῷ φρικιασμῷ, ὃν προκάλεσεν ἡ ἐπαφὴ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κεκρυφάλου τῆς, πκρεδέχθη ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ περιμένῃ.

— Ἐσήμανον τὸν κώδωνα· αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ὑπεκρίθησαν ἀδιαφορίαν.

Ὁ Μκλιγιὼ παρουσιάσθη, φανεῖς ἀκριθέστερος τοῦ συνήθους μὲ ὕφος σοβαρὸν.

Πρόσβη, ἔθλιψε τὰς προταθείσας αὐτῷ χεῖρας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κάμῃ τοὺς συνήθεις αὐτοῦ χαριεντισμοὺς καὶ ἐπροχώρησε μετὰ βχθυτάτης ὑποκλίσεως ἐν τῷ ὄκῳ, ἐν τῷ ὅποιῳ εἶχε τοσοῦτον χρόνον νὰ παρουσιασθῆ, ἐνῶ ὁ ἰατρός καὶ ἡ Παυλίνα τὸν ἐκάκιζον διὰ τὴν σπανιότητα τῶν ἐπισκέψεων του.

Ἡ Ἰουλίνα ἔκυψεν εἰς τὸ εὖς τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία, μὲ ὄλην τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν ἀδιαφορίαν, ἐραίνετο καὶ αὐτὴ ἀρκετὰ ἐκπεπληγμένη.

— Μπᾶ ! εἶπε, καὶ αὐτὸ σὰς ἐκπλήττει ; ... Θεέ μου ! πόσον τὸν ἀποστρέφομαι. . . ἂν καὶ κατὰ βάθος εὐρίσκω ὅτι εἶναι καλὸς νεανίας, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν ἔχω καὶ ἀφορμὰς δυσαρρεσκείας. . . Φκντασθῆτε ὅτι εἶναι προωρισμένος νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Παυλίνας· πῶς τὸν εὐρίσκετε ; δὲν εἶναι ἐξείρετος νέος ;

Ἄναμφιβόλως, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη χαριζομένη αὐτῇ.

— Μάλιστα, εἶναι πολὺ φίλος μας, εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ δὲν συγκατετίθετο ἀκόμη νὰ νυμφευθῆ· μὰς ὠρκίσθη ὅμως ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελε μὰς προτιμήσει. Σήμερον τὸν περιμένομεν νὰ μὰς δώσῃ ὀριστικὴν ἀπάντησιν, ἄλλως τε σοὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι, καθ' ὃ ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, ἠθέλησά νὰ ἐμβαθύνω εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εὐτυχῶς ἤδη δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀνάγκη, ὡς γνωρίζεις.

Ἐγέλασε κομφῶς καὶ ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὰς παρειὰς τῆς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς σκηνῆς, ἣν ἐπεκαλεῖτο, ἀκολούθως ἐπλησίασε τὸν Μκλιγιὼ.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ καὶ αὐτῇ· ἡ εὐχέρεια, μεθ' ἣς ἐπεδείκνυε τοιαύτην συμπεριφορὰν, ἐδικαιολόγει πληρέστατα τὴν ἰδικὴν τῆς. Εἶχε πολὺ ἀδικον νὰ προμαντεύῃ σκηνὰς ἀπευκταίας. Τὰ πάντα διεξήγοντο μὲ χαριέστατον τρόπον· καὶ ἐνῶ ὤνειροπόλοι εὐαρέστως ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δὲν τῇ ἦτο οὐδὲν ἀπηγορευμένον, ἡ δὲ Ἰουλίνα καὶ ἡ Παυλίνα ἔμελλον ν' ἀνοίξουν τὴν θύραν τῆς ἰαπωνικῆς σκιάδος, καὶ ἐξήρχοντο ἵνα περιδιαβάσουν μετὰ τοῦ Μκλιγιὼ ἐν τῷ κήπῳ, σχεδὸν ἀμέσως ἐπληξῆς τὰ ὦτα αὐτῆς ἡ φωνὴ τοῦ Ἑρρίκου ταπεινὴ καὶ διάπυρος :

— Σὲ καθικετεῦω, Ἑλένη ! . . ὦ ! σὲ καθικετεῦω . . .

Ἐκείνη ἀνεσκίρτησε, περιέφερε τὰ βλέμματα αὐτῆς μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας· ἦσαν ἐντελῶς μόνον, πκρετήρησε τοὺς ἄλλους νὰ βαδιζοῦν μικροῖς βήμασιν ἐπὶ τινος διαδρόμου.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὸν ὠλὸν τῆς, ἐνῶ ἐκείνη ἔτρεμεν ἐξ ἡδυπαθείας.

— Ὅποταν θέλετε, ἐψιθύρισε καὶ ἐκείνη καλῶς ἐνοήσασα ὅτι τῇ ἐζήτηε καὶ δευτέραν συνέντευξιν.

Ταχύτατα δὲ ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις.

— Περιμένε με ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Διόδου τῶν Ὑδάτων.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν δύναμαι, δὲν σὰς ἐξηγήθην ; δὲν μοι ἔχετε ρητῶς ὀρκισθῆ ;

— Τότε, ἔστω καὶ εἰς ἄλλο μέρος, ὅπου σὰς ἀρέσκει, ἀρκεῖ μόνον νὰ σὰς ἴδω . . . νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σὰς ;

Ἡναντιώθη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῆ, εἰμὴ διὰ χει-

ρονομίας, κατεχομένη ἐκ φόβου, διότι παρετήρησε τὰς δύο κυρίας μετὰ τοῦ Μαλινιώ νὰ ἐπιστρέφουν.

Ἡ κυρία Δεβέρλου περιχαρῆς ἔφερε τὸν νεανίαν νὰ ἴδῃ ἀνθισμένας βιολέττας μετὰ ὄλον τὸν ἐπικρατοῦντα χειμῶνα. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἐτάχυνε τὰ βήματά της καὶ εἰσῆλθε πρώτη ἀπαστρέπτουσα ἐκ χαρᾶς.

— Τετέλεσται, εἶπε.

— Τί πράγμα; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη περίτρομος, μὴ ἐνθυμουμένη τίποτε.

— Καλέ, ἡ ἀποκατάστασις. Ἄ! πόσον εἶσαι ἐπιλήσμων! Ἡ Παυλίνα ἐφαίνετο πολὺ ζωηρά! . . . ὁ νεανίας τὴν εἶδε καὶ τὴν ἠράσθη· αὐριον θὰ γευματίσωμεν ὅλοι εἰς τοῦ πατρὸς μου. . . καὶ τότε θὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν Μαλινιώ ὡς ἀδελφὸν διὰ τὴν εὐχάριστον ἀπόφασίν του.

Ὁ Ἐρρῆκος μετὰ ψυχραιμίας τελείας κατώρθωσε νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἑλένης· καὶ αὐτὸς ἐπίσης εὗρισκε τὸν Μαλινιώ χαριέστατον καὶ ἐφαίνετο περιχαρῆς ὡς καὶ ἡ σύζυγός του διὰ τὴν λαμπρὰν τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ ἀποκατάστασιν· κατόπιν ἐπληροφόρησε τὴν Ἑλένην, ὅτι θὰ ἔχανε τὸ χειρόκτιόν της, δι' ὃ ἀπένειμε αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας της.

Ἐκ τοῦ κήπου ἠκούετο ἡ φωνὴ τῆς Πκυλίνας καὶ τοῦ Μαλινιώ, οἱ ὅποιοι ἐχαριεντίζοντο. Ἐκυπτεν ἐκεῖνη εἰς τὸ οὐρ καὶ τῷ ἐψιθύριζε λέξεις τινὰς διακεκομμένας καὶ ἐξερρήγγοντο εἰς γέλωτας. Τὸ αὐτὸ ἔπραττε καὶ ἐκεῖνος. Ἀναμφιβόλως θὰ τῇ ἔκαμνεν ἐκμυστηρεύσεις περὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τῆς θύρας τῆς ἰκωνικῆς σκιάδος, ἀφειθεῖσης ἠνεφγμένης.

Ἡ Ἑλένη ἀνέπνεε τὸν ψυχρὸν ἀέρα μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Συνέβαινον δὲ ταῦτα ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐπάνω, ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Ραμβῶδος ἐσιώπων. Ἀποχαυνωθέντες ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς τῆς ἐστίας θερμότητος, τὸ κοράσιον διέλυσε τὴν σιωπὴν ἐρωτήσαν αἰφνιδίως, ὡς εἰ ἡ ἐρώτησις αὐτῇ ἦτο τὸ συμπέρασμα τῶν ρεμβασμῶν της:

— Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ παρτηρήσωμεν διὰ τὴν μαμά;

— Ἐμπρός, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ραμβῶδος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαίνετο μᾶλλον ἐνδυναμουμένη μετέβη χωρὶς νὰ τὴν ὑποβξαστῆσῃ καὶ ἐστήριξε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τῆς ὑέλου, ἐπίσης καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδος παρετήρει εἰς τὸν κήπον· δὲν εἶχον διόλου φύλλα τὰ δένδρα, διεκρίνετο μάλιστα καθαρότατα ὄλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἰκωνικῆς σκιάδος διὰ τῶν μεγάλων καὶ διαφανῶν αὐτῆς ὑέλων.

Ἡ Ροζαλία, καταγινομένη νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν χύτραν, ἀπεκάλεσε τὴν δεσποσύνην περιεργον, ἀλλὰ τὸ κοράσιον εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν ἐσθῆτα τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἐπεδείκνυε πιέζουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὑέλου. Ἰνα βλέπῃ καλλίτερον. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Παυλίνα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔκαμνε νεύματα· ἡ Ἑλένη ἐνεφανίσθη καὶ τὴν ἐκάλεσε διὰ νεύματος τῆς χειρὸς.

— Σὲ βλέπουν, δεσποσύνη, ἐπανελάθεν ἡ Ροζαλία, σοὺ λέγει νὰ καταβῆς.

Ἐδέησεν ὅπως ὁ Ραμβῶδος ἀνοιχθῇ τὸ παράθυρον. Τὸν παρεκάλεσαν νὰ καταβιδάσῃ τὴν Ἰωάνναν, τὴν ὁποίαν πάντες εἶχον ἐπιθυμήσει. Ἡ Ἰωάννα κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμον πεισμώνως ἀρνούμενη, καταφερομένη δὲ κατὰ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς φίλου, ὅτι τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες νὰ κτυπήσῃ ἐπὶ τῆς ὑέλου ἡγάπα μὲν νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα της, δὲν ἤθελεν ὅμως καὶ νὰ καταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην· καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἰκετευτικὰς παρακλήσεις τοῦ κυρίου Ραμβῶδου αὕτη ἀπεκρίνατο διὰ τοῦ φοβεροῦ αὐτῆς: «διότι», τὸ ὅποτον ἐξήγει ὅλας τὰς ἐνδομύχους σκέψεις της.

— Δὲν ἔπρεπε ἐσὺ διόλου νὰ μὲ βιάζης, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος πολὺ σκοτεινόν.

Καὶ ἐπανελάμβανεν αὐτῷ, ὅτι ἤθελε μεγάλως στενοχωρήσει τὴν μητέρα αὐτῆς, ἂν καὶ δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀτακτῇ. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι θὰ τὴν ἐσκέπαζε καλῶς, διὰ νὰ μὴ κρυσθῇ, ὁμιλῶν δὲ ἔρριψεν ἐν σάλιον εἰς τοὺς ὤμους της, τῆς ἀφῆρσε τὸ μανδύλιον, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῆς ἐφόρεσεν ἓνα μικρὸ καπελλάκι πλεκτόν, ἀλλ' ἐκεῖνη καὶ μετὰ τὴν ἐτοιμασίαν αὐτὴν ἀκόμη διεμαρτύρετο καὶ ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ τὴν φέρῃ, μετὰ τὴν συμφωνίαν, νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἅμα ἤθελεν ἐνοήσει ὅτι ἦτο ἄρρωστος.

Ὁ οἰκοφύλαξ ἠνοιξεν αὐτοῖς τὴν συγκοινωνοῦσαν θύραν. Εἰς τὸν κήπον τοὺς ὑπεδέχθησαν εὐμενέστατα, μετὰ χαριστάτας ἐνδείξεις χαρᾶς, πρὸ πάντων ὅμως ἡ κυρία Δαβέρλου ἐδείκνυε μεγάλον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἰωάνναν, τὴν ὁποίαν ἔθεσε νὰ καθῆσθαι ἐπὶ ἔδρας, διέταξε δὲ ἀμέσως νὰ κλείσουν τὰ παραθυρόφυλλα, ποιήσασα τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ ἀὴρ ἦτο παρὰ πολὺ ἰσχυρὸς διὰ τὸ προσφιλὲς κοράσιον. Ὁ Μαλινιώ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει καὶ ὅταν ἡ Ἑλένη ἐτακτοποιεῖ τοὺς ἐν ἀταξίᾳ βουστρύχους τῆς Ἰωάννας, σίσχυνομένη νὰ τὴν βλέπῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, περιτετυλιγμένην ἐντὸς τοῦ σαλίου καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ καπελίου, ἡ Ἰουλία ἀνέκραξε:

— Καλὴ ἔρσις τὴν, δὲν εἶπομεν ὅτι εὕρισκόμεθα ὡς ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ; μόνον ἡ Ἰωάννα μὰς ἔλειπεν.

Ἐκτύπησε τὸν κώδωνα καὶ ἐζήτησε πληροφορίας, ἐὰν ἡ δεσποσύνη Σμισθὸν μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ, δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπιστρέψει τοῦ περιπάτου· δὲν εἶχον ἐπιστρέψει εἰσέτι, ἄλλως τε ὁ Λουκιανὸς καθίστατο ἀνοικονόμητος· τὴν πρῶτην μάλιστα ἔκαμε νὰ κλαίῃ ἡ πρεσβυτέρα τῶν δεσποινίδων Λαβτσερού.

— Θέλεις νὰ πιζώμεν τὸ πετάει, πετάει τὸ περιστέρι; ἠρώτησεν ἡ Πκυλίνα, τὴν ὁποίαν ἡ Ἰδέα τῆς προσεχοῦς ἀποκαταστάσεως καθίστα παραφρονα, αὐτὸ βεβαίως δὲν εἶνε πράγμα διὰ νὰ σὲ κουράσῃ.

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἠρνήθη διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς· βραδέως, διὰ τῶν τεταπεινωμένων αὐτῆς βλεφάρων, περιήγαγε τὸ βλέμμα ἐπὶ τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν πρόσωπα. Ὁ ἰατρὸς ἐπληροφόρησε τὸν κύριον Ραμβῶδον· ὅτι ἡ προστατευομένη αὐτοῦ ἐγένετο ἐπὶ τέλους δεκτὴ εἰς τὸ κατάλυμα τῶν ἐνδεῶν καὶ ἐκεῖνος λίαν συγκεκινημένος τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ εἶχε κάμη πρὸς αὐτὸν μεγάλην προσωπικὴν ἐκδούλευσιν. Ἐκαστος εὕρισκετο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔλαβε χαριέστατον χαρακτήρα. Τὰς φωνὰς διεδέχοντο βραχέα διαλείμματα σιωπῆς καὶ ἐφ' ὅσον ἡ κυρία Δεβέρλου καὶ ἡ ἀδελφή της συνδιελέγοντο ὁμοῦ, ἡ Ἑλένη ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας:

— Ὁ ἰατρὸς Βωδίνος μὰς ἐσυμβούλευσε νὰ ταξειδεύσωμεν μέχρις Ἰταλίας.

— Ἄ! δι' αὐτὸ μὲ ἠρώτα ἡ Ἰωάννα; ἠρώτησεν ὁ Ραμβῶδος, καὶ εὕρισκεται λοιπὸν εὐχαρίστησιν νὰ τρέχετε ἐκεῖ κάτω;

Τὸ κοράσιον, χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ, ἐσταύρωσε τὰς δύο αὐτοῦ μικρὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐνῶ τὸ φαῖον προσώπον τὸν ἐξήστραπτε.

Τὸ βλέμμα του εἶχε στραφῆ πρὸς τὸν ἰατρὸν μετὰ δέους, διότι ἠγνόησεν ὅτι ἡ μητὴρ του ἐζήτηε τὴν γνώμην του, καὶ ἠσθάνθη ἐλαφρὰν φρικίαν, ἣτις ἐπάγωσε τὸ αἰμά της. Ἄλλ' ἀποτόμως ἡ Ἰουλία ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, θέλουσα, κατὰ τὴν συνήθειάν της, νὰ ἀναμιγνύηται εἰς ὅλα.

— Περὶ τίνος ὁ λόγος; περὶ Ἰταλίας; δὲν ἐλέγετε ὅτι σκοπεύετε νὰ ταξειδεύσετε εἰς Ἰταλίαν; Ἄ! πιστεύσατέ με ὅτι εἶναι ἀληθῶς παράδοξος ἡ σύμπτωσις· ἀκριβῶς σήμερον τὸ πρῶτὸ ἐβασάνιζα τὸν Ἐρρῆκον νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν

Νεάπολιν, καὶ σημειώσατε ὅτι ἀπὸ δέκα ἐτῶν ὄνειροπολῶ πάντοτε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Νεάπολιν· πάντοτε μοῦ ὑπόσχεται καὶ ἐκαστὴν ἀνοιξὶν ἀθετεῖ τὴν ὑπόσχεσίν του.

— Ποτέ δὲν σοὶ εἶπα ὄχι, ἐπιθύρουν ὁ ἰατρός.

— Πῶς δὲν μοὶ εἶπες; καὶ δὲν μοὶ ἠρνεῖσο πάντοτε, προφασίζόμενος ὅτι δὲν ἠδύνασο νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς ἀσθενεῖς σου;

Ἡ Ἰωάννα ἠκροῶτο μεγάλη ρυτίς ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ καθαροῦ μετώπου αὐτῆς, ἐνῶ μηχανικῶς ἐστραγγάλιζε τὰ δάκτυλά της.

— ὦ! τοὺς ἀσθενεῖς μου! εἶπεν ὁ ἰατρός, διὰ τινὰς ἐβδομάδας ἤθελον τοὺς ἐμπιστευθῆ εἰς ἕνα συναδελφόν· ἐὰν ἐγνώριζα ὅτι διὰ τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ ἐξεπλήρουν τόσον διάπυρον ἐπιθυμίαν σου.

— Ἰατρε, διέκοψεν αὐτὸν ἡ Ἑλένη, μήπως συμφωνεῖς, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ δύναται νὰ ἐπιδράσῃ αἰσίως ἐπὶ τῆς υγείας τῆς Ἰωάννας;

— Βεβαίωτατα, ἠδύνατο νὰ τῆς ἐπαναφέρῃ τὴν προτέραν υγείαν της, πάντοτε τὰ παιδία ὠφελούνται μεγάλως ἀπὸ τὰ ταξίδια.

— Τότε, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, λαμβάνομεν καὶ τὸν Λουκιανὸν καὶ ἀναχωροῦμεν ὅλοι μαζῆ. Εἰσθε σύμφωνοι;

— Ἄλλ' ἀμφιβάλλεις ποτέ ὅτι ἡ θέλησίς μου δὲν ὑποχωρεῖ πάντοτε εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου; ἀπεκρίθη μετὰ φαιδρῶν μειδιάματος.

Ἡ Ἰωάννα, ταπεινώσασα τὴν κεφαλὴν, ἐσφόγγισε δύο δάκρυα μετὰ ὀργῆς καὶ θλίψεως, τὰ ὅποια ὕγρανον τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀφῆκεν ἑαυτὴν νὰ ὀλισθαίνῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ καθίσματός της, ὅπως μὴ ἀκούῃ πλέον καὶ μὴ βλέπῃ, ἐνῶ ἡ κυρία Δεβέρλου, ὄνειροπολοῦσα ἐπὶ τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης εὐκαιρίας τοῦ νὰ διασκεδάσῃ, ἐξεδήλου τὴν χαρὰν της, διὰ θορυβωδῶν λέξεων:

— ὦ! πόσον, ἔλεγεν, ὁ σύζυγός μου εἶναι ἐξαιρετός!

Τὸν ἐνηγκαλίσατο μάλιστα εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης καὶ ἀμέσως ἤρξατο νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν προπαρασκευῶν, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα. Θεέ μου! πότε ἤθελε κατορθώσει νὰ προετοιμασθῇ! Ἀκολούθως ἠθέλησε νὰ διαχαράξῃ καὶ τὸ δρομολόγιόν της· δηλαδή, ἔλεγεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ εἰς Ρώμην ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, ὅτι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἀπὸ κάποιον φημισμένον τόπον, τὸν ὅποιον τῆς εἶχε συστήσει ἡ κυρία Γουέρνδου, καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ διαμφισθητῆ μετὰ τῆς Παυλίνας, ἥτις παρεκάλεε ν' ἀναβάλλωσι τὸ ταξίδιον διὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ συζύγου της.

— Ἄ! ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία· οἱ γάμοί σου θὰ γίνουν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μας.

Ἐλησμόνουν τὴν Ἰωάνναν. Ἐκεῖνη ἐξήταξε μετὰ περιεργείας τὴν μητέρα της καὶ τὸν ἰατρόν. Βεβαίως ἐφαίνετο τὴν ἀρεστὸν εἰς τὴν Ἑλένην τὸ ταξίδιον τοῦτο, τὸ ὅποion δὲν ἤθελε τὴν ἀπομακρύνει τοῦ Ἑρρίκου· ἦτο μέγιστη εὐχαρίστησις νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀμφοτέροι εἰς κλίμα θερμὸν, νὰ διέρχωνται τὰς ἡμέρας τῶν πλησίον ἀλλήλων, νὰ διάγωσι τὰς ὥρας τῶν μαζῆ καὶ ἐλευθέρως, μειδιάμα δ' εὐχαριστήσεως διέστειλε τὰ χεῖλιά της. Εἶχε δοκιμάσει πολὺν φόβον μήπως ἀπωλέσει τὸν Ἑρρίκον καὶ ἤδη ἀπελασμβανε μέγιστην χαρὰν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῶν ἐρώτων της, καὶ ἐφ' ἔσον ἡ Ἰουλία ἀνέλιπε τὸ δρομολόγιόν της ἀμφοτέροι ὄνειροπόλουν ὅτι θὰ συνεβάδιζον εἰς τόπους ἠδονικούς, ἐκφράζοντες καὶ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν τῶν, τὴν διάπυρον φλόγα τοῦ ἔρωτός των.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ κύριος Ραμβῶδης, τὸν ὅποιον ἡ καταλαβοῦσα αὐτὸν σκυθρωπότης κατέστητε σιωπηλόν, ἀντελήφθη τῆς κκοδιαθεσίας τῆς Ἰωάννας.

— Μήπως εἶσαι ἀρρωστη, ἀγάπη μου; ἠρώτησε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Μάλιστα, μάλιστα... ὑποφέρω πολὺ, πᾶρ με νὰ φύγωμεν, σὲ παρακαλῶ.

— Πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρῃ καὶ ἡ μαμά σου.

— Ὅχι, ὄχι, ἡ μαμά ἀσχολεῖται εἰς ἄλλα, δὲν ἔχει καιρόν... πᾶρ με, πᾶρ με σύ...

Τὴν ἔφερον εἰς τοὺς βροχιονᾶς του, ἀφοῦ εἰδοποίησε τὴν Ἑλένην, ὅτι τὸ κοράσιον ἤρχισε νὰ κουράζεται.

Ἐκεῖνη τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν περιμένῃ καὶ ἀμέσως θὰ φθάσῃ· ἡ μικρά, ἂν καὶ ἦτο ἐλαφρὰ ὡς φύλλον, διωλίσθησεν ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἐστῆριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ προσέβλεπεν ἀλλήλους μετὰ μέγιστης θλίψεως· οὐδεὶς θόρυβος ἐτάραττε τὴν ἡρεμίαν, καὶ τὴν ψυχρὰν σιωπὴν τῆς κλίμακος· καὶ τὴν ἠρώτησεν.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃς διὰ τὴν Ἰταλίαν;

Πλὴν ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς λέγουσα, ὅτι δὲν ἤθελε πλέον καὶ ὅτι ἐπρότιμα νὰ ἀποθάνῃ μᾶλλον. ὦ! δὲν θὰ ἐπήγαινε ποτέ, θὰ ἠσθένει ἀπὸ τὸ κακὸν της· τὸ ἐγνώριζε καλῶς· δὲν ἤθελε πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς κανὲν μέρος, ἠδύνατο ἀπὸ τοῦδε νὰ χαρίσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ὑποδήματά της καὶ κατόπιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρῶν της, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἐνθυμεῖσαι, τί μοῦ εἶχες ζητήσῃ μίαν ἐσπέραν;

— Τί, μικροῦλά μου;

— Νὰ μένῃς πάντοτε μὲ τὴν μαμά μου, πάντοτε... Λοιπὸν, ἐὰν ἀκόμη τὸ θέλεις, ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος.

Δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κυρίου Ραμβῶδου καὶ τὴν ἐφίλησε θερμῶς, ἐνῶ ἐκεῖνη προσέθεσε ταπεινώσασα τὴν φωνὴν περισσότερον.

— Ἴσως εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος μαζῆ μου, διότι τότε δὲν ἤθελα, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζα, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ προτιμῶν, σὲ θέλω, σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Κάτω, ἡ Ἑλένη ἐν τῇ ἰαπωνικῇ σκιάδι εἶχε λησμονήσει νὰ φύγῃ, συνδιελέγετο πάντοτε περὶ τοῦ ταξειδίου καὶ ἠσθάνετο μέγιστην ἀνάγκην, ὅπως ἀνοιξῇ ὀλίγον τὴν κεκλεισμένην καρδίαν της καὶ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὸν Ἑρρίκον ὀλόκληρον τὴν ὑπερεχειλιζούσαν εὐδαιμονίαν της. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ Ἰουλία ἐλογομάχει μετὰ τῆς Παυλίνας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, τῶν φορεμάτων, τὰ ὅποια ἔμελλε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς, ἐκλίνε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ὤρισε τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρνηθῆ πρὸ ὀλίγης ὥρας.

— Ἐλάτε τὸ ἐσπέραν, θὰ σὲ περιμένω.

Καὶ ἐνῶ ἀνήρχετο, συνῆντησε τὴν Ραζαλίαν περίτρομον, κατερχομένην τὴν κλίμακα δρομέως, ἅμα δὲ παρετήρησε τὴν κυρίαν αὐτῆς ἀνέκραξεν:

— Τρέξετε γρήγορα, κυρία, καὶ ἡ δεσποσύνη δὲν εἶναι διόλου καλὰ, φτύνει αἶμα.

Γ'

Ἄμα ἠγέρθη τῆς τραπέζης, ὁ ἰατρός εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι κυρία τις τὸν ὑπεχρέωσε νὰ διανυκτερεύσῃ πλησίον της. Τὴν ἐνάτην λοιπὸν ἀνεχώρησε τῆς οἰκίας του, διηυθύνθη πρὸς τὸν Σηκουάνην καὶ περιεπάτησε κατὰ μῆκος τῶν ἐρήμων ὄχθων του, μὲ τὴν σκοτεινὴν νύκτα. Ἐλαφρὸς καὶ ὑγρὸς ἀνεμὸς προσέπνεεν ὁ ποταμὸς πλημμυρίσας ἐκύλιε τὰ μελανὰ κύματά του. Ἄμα ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη ἀνῆλθε τὰς γεφύρας τοῦ Τρωκαδέρου καὶ διηυθύνθη ἵνα περιεργασθῇ περίξ τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ τετραγώνος ὄγκος καθίστα σκοτεινότερα τὰ περίξ. Τὰ παρὰ θύρα τοῦ ἐπτατορίου ἐφωτίζοντο εἰσέτι· περιεπάτησεν ὀλίγον καὶ παρετήρησεν ὅτι καὶ τὸ παρὰ θύρον τοῦ μαγειρείου ἔρριπτε ζῶηροτάτην λάμψιν· ἠκροάσθη ἐκπεπληγμένος καὶ ὀλίγον ἀνήσυχος.

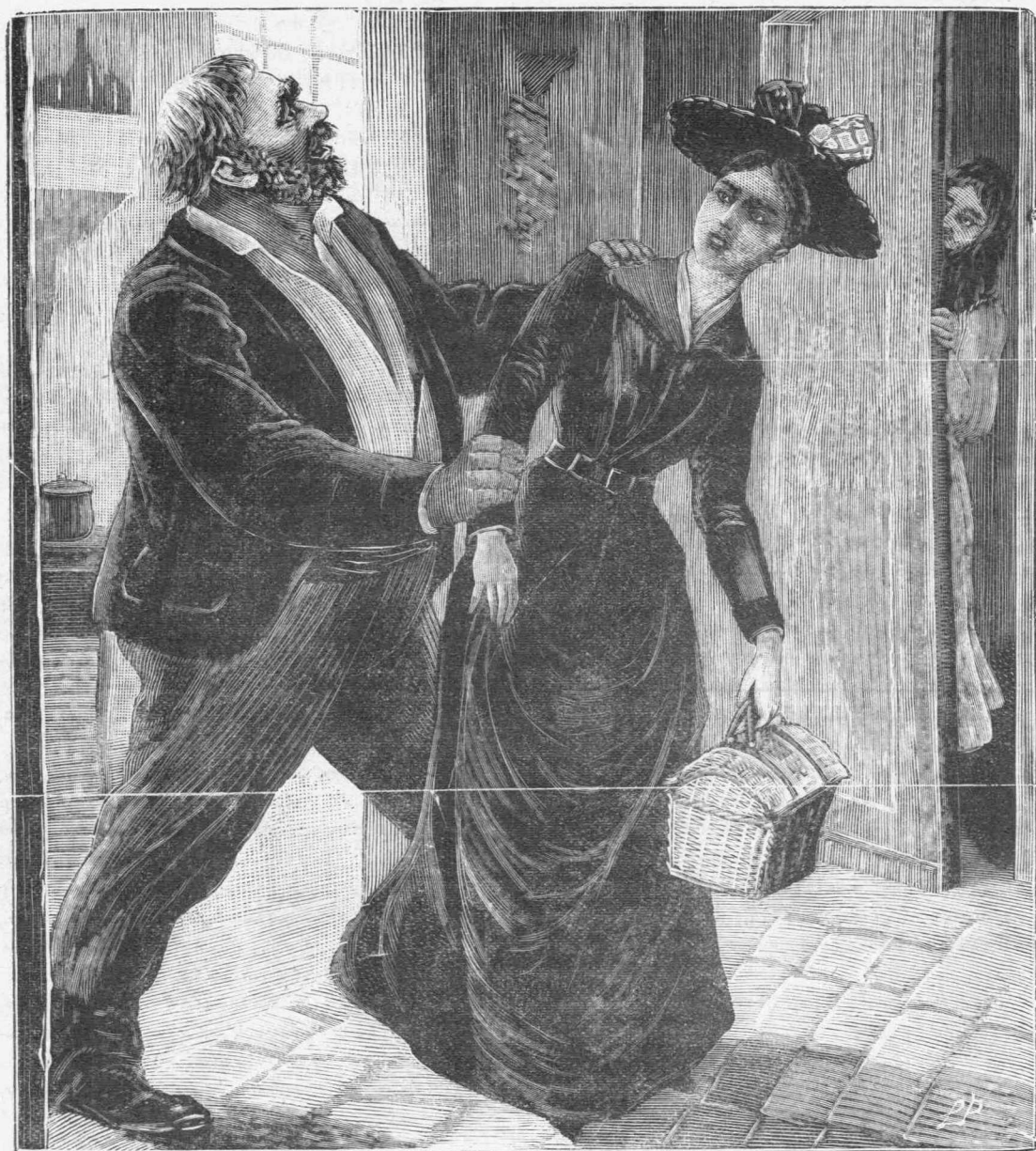
[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

[Κατὰ μέγεθος ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἰατροῦ.



ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ



— 'Επιάσθης στην παρίδα, εἶπε μυκτηρίζων. (Σελ. 768).

— Ποτὲ δὲν τὸ κάνω, ἀντέτεινεν ὁ Βαλούς.

Ἦρπασε τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῶν ὤμων, ἐνῶ ὁ ἕτερος τὴν ἤγειρεν ἀπὸ τῶν ποδῶν, καὶ κατηθύνησαν πρὸς τὸ μέσον ἀγροῦ, ἔνθα πτυχὴ τοίχου ἡμικρημισμένου ἐσχημάτιζε προπύργιον.

Ἄλλὰ δι' ὑπερτάτης προσπάθειας, τὸ ἐπτοημένον θῦμα τῶν μετετόπισε τὸν πνίγοντα αὐτὴν δεσμὸν καὶ ὄξειτ' ἀκραυγὴν ἀντήχησεν ἐν τῷ σκότει.

Τὸ ὄχημα ἐπλησίαζεν ἐν τάχει. Ἐνα ἔφερον ἵππον ἐζευγμένον ἐν αὐτῷ. Ὁ ἠνίοχος ἤκουσε τὴν κραυγὴν καὶ ἐστάθη ἀποτόμως.

Ὁ κύριος, ὅστις ὑπνωττεν ἐντὸς ἐξηπλωμένος, μὲ τὸς κνήμας τετυλιγμένας ὑπὸ πυκνὸν καλυμμα, ἠνωρθώθη ἤδη

καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὡς εἰ ὁ ἦχος τῆς κραυγῆς εἶχεν εἰσδύσει μέχρι βχθους τῶν σπλάγγων του.

Οἱ δικπεραστικοὶ του ὀφθαλμοὶ διηρεύων τὸ σκότος τῶν πέριξ.

Ὁ ἀλαξηλάτης τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν τοίχον, λέγων ἀγγλιστί :

— Ἐκεῖ εἶνε.

Ὁ ἕτερος παρετήρησεν.

Ἐν ἀγοῶν, ἑκατὸν βήματα πέραν αὐτοῦ, διέκρινε τοὺς ληστὰς ἀπάγοντας τὴν λείαν των.

Θὰ τοὺς ἐξελάβανέ τις ὡς δύο νεκροβάπτας κομίζοντα· τὸ πρέτρον των.

— Περύμενε, διέταξε τὸν ἀλαξηλάτην.

Μετὰ ῥώμης καὶ ταχύτητος ἀστραπιαίας, ὀπλισμένοι διὰ ῥάβδου μόνον, ὁ ἀγνώστος ὤρμησε κατὰ τῶν πρὸ τοῦ τοίχου ὠχυρωμένων ἀθλίων.

Ἦδη ὁ Ραπινῶ, διαλυθείσης τῆς ἐλαφρᾶς του μέθης ἐκ τοῦ καθαρῷ ἀέρος, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ θῦμά του καὶ ἴστατο πρὸς ἄμυναν.

Ἄλλὰ προηγουμένως ἐφρόντισε νὰ κενώσῃ τὰ θυλάκια τοῦ θύματός του. Τὰ ἑκατόν τῆς φράγκα περιήλθον εἰς αὐτόν.

— Ἄν τὸ κόβαμε λάσπη; ἐψιθύρισεν.

Ὁ Βαλοῦς ἐπέμενεν εἰς τὴν ἰδέαν του.

— Δὲν θὰ εὔρισκα καλλίτερη εὐκαιρία, εἶπεν, εἶνε ἕνας πολίτης. Τί ἀνακατεύεται; Τόσον τὸ χειρότερο γ' αὐτόν. Θὰ τοῦ φᾶμε κανένα κομμάτι.

Ἄνεσυρε τὴν μάχαιράν του.

Ὁ Ραπινῶ ἔλαβε στάσιον πυγμαίου, τόσῳ μᾶλλον θαρραλέαν, καθ' ὅσον ἦτο ἐφωδιασμένος διὰ κεφαλοθραύστου.

Ἡ δυστυχῆς κόρη, πνιγμένη καὶ ὑπὸ τὸ κράτος θανασίμου τρόμου, ἔκειτο λιπόθυμος πρὸ αὐτῶν.

Ὁ ἀγνώστος δύο βήματα πλέον ἀπειχε.

— Τί κάμνετε ἐκεῖ; ἠρώτησε μὲ ὕφος ἐπιβάλλον.

— Καὶ σεῖς; ἠρώτησε προπέτης ὁ Ραπινῶ.

— Ἀπαντήσατε.

— Μία καλὴ συμβουλή, φίλε. Περᾶστε τὸν δρόμον σας, εἶπεν ὁ Βαλοῦς.

— Ὁ κύριος εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἴσως; παρατήρησεν ὁ Ραπινῶ μὲ ὕφος μυκτηριστικόν.

— Δυνατόν.

Ὁ ἀγνώστος ἦτο ὑψηλός, ὑπερόχου σωματικῆς διασκευῆς. Ὁ ἠνεωγμένος του ἐπενδύτης ἄφινε νὰ διαφαίνηται λευκὸς λαίμοδέτης καὶ ἔνδυμα ἐσπερίδος. Ὁ μεταξίνος του πῖλος ἐκάλυπτε κόμην μιζοπόλιον. Ἄλλὰ τὸ ἀμερικανικῶς κεκομμένον γένειόν του εἶχε τὴν μελανότητα ἐβένου.

— Ἐκραύγασαν, εἶπεν.

— Ὁ κύριος ὄνειρεύεται! ὑπέλαβεν ὁ Ραπινῶ.

— Ὁ κύριος ἀστειεύεται! προσέθηκεν ὁ Βαλοῦς.

Ὁ ἀγνώστος δὲν ἐκινήθη. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκόμβωσεν τὸν ἐπενδύτην του, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει προτεταμένην τὴν ῥάβδον του, δίκην ξίφους.

Ἐξήταζε διὰ βλέμματος ὑπόπτου τοὺς δύο ἀλήτας καὶ ἀνεζήτησε τὸ θῦμά των.

— Ἦκουσα φωνὴν γυναικείαν, ὑπέλαβεν, εἶμαι βέβαιος. Ποῦ εἶνε;

Καὶ πάραυτα προσέθηκεν:

— Αὐτοῦ... Φυλαχθῆτε!

— Ὅπισω! εἶπεν ὁ Βαλοῦς.

Ἐκαμε βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὀπισθοχώρησεν ἐπτοημένος.

Ἡ ῥάβδος τοῦ ἀγνώστου τῷ κατέφερον ἐκδορὰν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Σκότωσέ τον, ἀνέκραξεν.

— Ἄθλιοι!

Ὁ Ραπινῶ προῦχῶρει θρασύς κατ' αὐτοῦ, μὲ τὸν κεφαλοθραύστην εἰς τὴν πυγμὴν. Πρὶν εἶτι δυνηθῆ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, ἔλαβεν ἐν μέσῳ τοῦ στήθους κτύπημα τόσον σφοδρὸν, ὥστε ἐτινάχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ὁ Βαλοῦς ἠνωρθώθη πάλιν, ἀλλὰ μανιώδης, μὲ βλέμμα αἱματώδες, μὲ τὴν μακρὰν του μάχαιραν γυμνήν.

Ἡ λεπίς ἔλαμψεν ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Βαλοῦς τὴν ὕψωσε κατὰ τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ ῥάβδος ἐκ νέου κατηνέχθη καὶ ἡ μάχαιρα ἐξεπήδησε τῆς χειρὸς τοῦ κακοποιοῦ.

Καὶ πάραυτα βροχὴ γρόνθων, λακτισμάτων καὶ ραβδισμῶν προσέβαλε τοὺς δύο ἀχρείους ἐν τοιοῦτῳ τάχει, ὥστε οὐδὲ κἂν ἔλαβον καιρὸν ν' ἀμυνθῶσι καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν διὰ τῶν ἀγρῶν, χωρὶς νὰ φροντίσωσι δι' ἄλλο τι.

Τότε ὁ ξένος, κύριος τοῦ πεδίου, ἐπλησίασε πρὸς τὴν νεάνιδα καὶ τὴν ἐκάλεσε ταπεινοφῶνως.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν. Ἐφαίνετο ἄψυχος.

Ἄκτις τῆς σελήνης, προβαλλούσης ὑπὸ νέφους τῷ ἐπέδειξεν αὐτὴν λευκὴν ὡς νεκρὴν καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν δεδεμένην διὰ τοῦ πνίγοντος αὐτὴν μανδηλίου.

Τὴν ἀνήγειρε, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὴν ἀπεκόμισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, χωρὶς ποσῶς αὐτὴ νὰ κινήθῃ.

Φθάσας εἰς τὸ ὄχημά του, τὴν ἀπήλλαξε τοῦ μανδηλίου καὶ ὁ δροσερὸς νυκτερινὸς ἀῆρ τὴν ἀνεζωογόνησε.

Συνήλθεν εἰς ἑαυτὴν καὶ βλέπουσα ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἀνδρός, ἀνεκινήθη περίτρομος.

— Μὴ μὲ κακοποιήσατε... ἐψιθύρισε, λάβετε εὐσπλαγχνίαν δι' ἐμέ.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, τέκνον μου. Εἶσθε ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Τίς εἶσθε λοιπόν;

— Διέβχινον ἀπ' ἐδῶ... ἤκουσα τὰς φωνὰς σας... Οἱ ἀθλιοὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Τί ἤθελον;

Ἐρρίγησε καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐθεώρει ἐν ἐκπλήξει τὸν ὄρατον, τὸν νέον εἶτι ἀνθρωπὸν αὐτόν, ὅστις ἐφαίνετο πλούσιος καὶ ὃν ἡ τύχη ἔφερον εἰς βοήθειάν της.

Καὶ ἡ πρώτη της σκέψις, ἐφ' ἣ ἐταράχθη μέχρι βάθους ψυχῆς, ἦτο ὅτι θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ἐκεῖνος ὡς γυναῖκα ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων, αἵτινες περιέρχονται τὰ ἀπόκεντρα βουλευάρτα, τῶν ἀναξίων ἐλέους.

— Κύριε, εἶπε μὲ τόνον εἰλικρινείας, εἰς ὃν ἀδύνατον νὰ ἐδυσπίσται τις, εἶμαι πτωχὴ ἐργάτρια... ἐργάζομαι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... εἰς τὸ κέντρον τῶν Πηρσιῶν. Ἐνίστα ἀργῶ εἰς τὸ κατάστημα μέχρι τῶν ἔνδεκα καὶ πολλάκις ἀργότερον... Ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψω. Οἱ γονεῖς μου διαμένουν εἰς τὴν μεμονωμένην οἰκίαν, ἣν βλέπετε κάτω ἐκεῖ. Οἱ δύο αὐτοὶ μὲ ἠκολούθουν καὶ μὲ προσέβαλον... δι' ἰδεῶν ἄδυνατῶ νὰ ἐννοήσω... Μὲ διεσώσατε... Εὐχαριστῶ!

Ἐθεώρει αὐτὴν ἀπλήστως.

Οὐδέποτε εἶχεν ἴδει χαρακτηριστικὰ συμπαθέστερα. Οὐδέποτε ἔκφρασις πλέον ἀγγελικῆς ἀγνότητος τῷ εἶχε τόσον κινήσει τὴν προσοχὴν ἐπὶ μορφῆς παιδίου. Ἐν τοῖς μεγάλοις αὐτῆς πεπονημένοις ὀφθαλμοῖς, ἐνθα ἔστιλθον δάκρυα αἰδοῦς, ὑπῆρχε χάρις τόσον βαθεῖα, ὥστε ὁ ἀγνώστος ἠσθάνθη ἐαυτὸν κυριευόμενον ὑπὸ βαθέως οἴκτου.

— Ποῦ λοιπὸν ἐργάζεσθε, τέκνον μου; ἠρώτησεν.

— Εἰς τῆς Λαύρας, ὁδὸς Καμβῶν... ραπτρίας.

— Καὶ ἐξήλθετε;...

— Τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐπιστρέφετε... πεζῇ... ἕως ἐδῶ;

— Ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ, κύριε. Ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ τὸ λεωφορεῖον, καὶ ἔπειτα... δὲν ἔχω τὰ μέσα...

— Ἄ!

— Τόσον εἰμεθα πτωχοί!

— Ποίας ἡλικίας εἶσθε;

— Δεκαοκτὼ ἐτῶν.

— Οἱ γονεῖς σας ἐδῶ μένουν;

Οἱ γονεῖς της! Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀπήντησε:

— Ναί, κύριε. Οἱ γονεῖς μου κατοικοῦν ἐκεῖ.

— Ὄνομάζεσθε;...

— Ἰωάννα...

— Ἄνευ ἐτέρου ὀνόματος;

— Ἰωάννα... Βωδρού.

Ἐγραψεν ἐσπευσμένως ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν φανῶν ἐπὶ τοῦ χαρτοφυλακίου του: Ἰωάννα Βωδρού... Λαύρα... ὁδὸς Καμβῶν.

Εἶτα ἐξηκολούθησεν, ὡς ἐὰν ἡ ἐξακολούθησις τῆς συνδιαλέξεως τὸν ἔτερεπε:

— Λοιπόν, καθ' ἑκάστην πηγαίνετε εἰς τὸ κατάστημα;

— Ναί, κύριε.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ;
 — Εἰς τὰς ὀκτώ.
 — Τόσον ἐνωρίς ;
 — Εἶνε ἡ τακτικὴ ὥρα.
 — Ἄλλὰ φρονέεσθε οὕτω, δυστυχῆς παιδίον !
 Ὑψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὕγρους τῆς ὀφθαλμοῦς καὶ ἐστέ-
 ναξε.

— Δὲν φοβεῖσθε πλέον τώρα ;
 Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν τῆς.
 Ὅχι, δὲν ἐφοβεῖτο πλέον βλέπουσα ἐκεῖνον παρ' αὐτῆ.
 Δὲν τὸ εἶπεν, ἀλλὰ τὸ ἐμαρτύρησε τὸ θελκτικόν τῆς
 καὶ μελαγχολικὸν μειδίαμα.
 — Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐπανίδω, τέκνον μου ;
 — Ὡ! κύριε; εἶπεν ἐκείνη πλήρης εὐγνωμοσύνης, σὰς
 ὀφείλω πλέον ἢ τὴν ζωὴν.

Μὲ τοιαύτην εἰλικρινῆ ἀπλότητα ἀπήγγειλεν αὐτὰς τὰς
 λέξεις, ὥστε ἐκεῖνος συνεκινήθη μέχρι βχθους καρδίας.
 — Ὡ! σὰς ἐπαναφέρω εἰς τὴν οἰκίαν σας, ὑπέλαθεν,
 ἀλλὰ δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐκτίθεσθε εἰς τοιοῦτους κινδύ-
 νους.

— Ἄλλοίμονον! τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ πῶς δύναμαι ;
 Τὴν ἔθηκε παρ' αὐτῶ ἐν τῇ ἀμαξίᾳ καὶ ἀποτευνόμενος
 πρὸς τὸν ἡνίοχον :

— Σάμ, διέταξεν, εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν.
 Τὸ ὄχημα ἐξεκίνησε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἴστατο πρὸ τοῦ
 ὑποδείχθέντος μέρους.

Ἦτο φρικῶδες ἡ ὑγρασία εἶχε διαγράψει σχέδια ἐπὶ
 τῶν ἀμαυρῶν τοίχων, μὲ τὰ ἀνευ παραπετασμάτων παρὰ-
 θύρα καὶ τὰς ἀορίστους ἐκτάσεις γαιῶν ἐν μέσῳ τῶν ὀ-
 ποίων ὑψοῦτο ἡ οἰκία.

Ἦ κόρη κατέβη.
 — Πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε ; εἶπεν ἐκ νέου. Μοὶ
 ἐκάματε μεγάλην ἐκδούλευσιν, ἦν οὐδέποτε θὰ λησμο-
 νήσω.

Ὁ ξένος τῆ ἔθλιψε τὴν χεῖρα ἀπαντῶν :
 — Καλὴν ἐντάμωσιν... μετ' οὐ πολὺ... αὐριον ἴσως.
 Ὑπεκλίθη μὲ τὸ θλιβερόν τῆς μειδίαμα.
 Ὁ ξένος περιέμεινεν, ἕως οὐ ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐπανε-
 κλείσθη.

Ἦ προστατευομένη του ἦτο ἐν ἀσφαλείᾳ.
 — Ἐμπρός, διέταξε διὰ τόνου βραχίως.
 Ἦ ἀμαξία ἀνέλαβε τὴν ταχεῖάν τῆς πορείαν, διέβη ἐκ
 νέου τὴν ὁδὸν Ἀνιέρης καὶ ἐκυλίσθη ἐν τῇ νυκτὶ ἐν μέσῳ
 τῆς ἀπολύτου μονώσεως.

Ὁ ἀγνωστος δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἤδη τοὺς δύο ἀθλί-
 ους, οὓς ἔτρεψεν εἰς φυγὴν.

Ἦ δύνατο νὰ τοὺς ἀνέφερον εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Οὐδὲ
 τῷ ἐπῆλθε κἄν τοιαύτη ἰδέα.

Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀναμνήσεών του καὶ ὑπὸ
 τὸ θέλητρον τῆς ἀλλοκότου αὐτῆς συναντήσεως. Δὲν ἦ-
 δύνατο νὰ ἀποβάλῃ τῆς σκέψεώς του τὴν συγκεκριμένην
 καὶ τόσον τρέμουσαν ἐκείνην φωνήν, τοὺς μεγάλους ἐκεί-
 νους ἐπτοημένους καὶ πλήρεις εὐγνωμοσύνης ὀφθαλμοῦς,
 τὴν φυσικὴν λεπτότητα τῆς τόσον πτωχῆς καὶ ὄντως ἀ-
 ξιολυπῆτου νεάνιδος.

Ὑπὸ τὴν ἀπλὴν τῆς καὶ πτωχικὴν ἐσθῆτα, τόσον εἶχε
 τὸ ὕφος ἀξιοπρεπὲς καὶ κόσμιον συνάμα, ὥστε ἀπετέλει
 τοῦτο ἀληθῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θέσιν τῆς.

Ἦ θάνατος ἐκυτὸν ἐκλυόμενον πρὸς ἐκείνην ὑπὸ ἀκατα-
 μαχήτου συμπαθείας.

— Ὡ! τὴν ἐπανίδω, ἐσκέφθη.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξία διῆλθε τὴν γέφυραν τῆς Ἀνιέρης,
 ἐστράφη ἀριστερά, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κουρμπεδοῦ,
 καὶ μετ' ὀλίγον ἔστη πρὸ τινος κίγκλιδωτοῦ, τὸ ὅποιον
 πάραυτα ἠνοίχθη καὶ εἰς τὸ ἀκρον διόδου ἐκ γηραιῶν δέν-
 δρων, ἐστάθμευσεν ἔμπροσθεν ἀρχαίας κατοικίας, τῆς ἐ-
 ποχῆς Ἐρρίκου Δ' ἢ Λουδοβίκου ΙΓ', ὡς ἠδύνατό τις νὰ

κρίνη ἐκ τῶν μεγάλων γραμμῶν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς.
 Μαῦρός τις ὑπνέτης ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος θρο-
 νίου ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ.

Ἄμα τῆ ἀφίξει τοῦ κυρίου ἐτάνυσσε τοὺς βραχίονας καὶ
 ἠγέρθη χασμῶμενος.

— Διατί δὲν πηγαίνεις νὰ κοιμηθῆς, Πεπέ ; τὸν ἠρώ-
 τησεν ὁ ἀγνωστος.

— Ἐγὼ νὰ μὴ σὰς περιμένω ! εἶπεν ὁ μαῦρος προση-
 λῶν βλέμμα κυνός ἐπὶ τοῦ μελανὰ ἐνδεδυμένου.

— Ἐμπρός, ἐλθέ, ὑπέλαθεν ὁ κύριος. Καιρὸς νὰ ἀνα-
 παυθῆς.

Ὁ μαῦρος ἔκλεισεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ
 ὑπήκουσεν.

Ὁ ἀγνωστος ἀνέβη τὴν κλίμακα, τὴν ἔχουσαν λιθίνας
 βαθμίδας, εὐρυτάτας καὶ λίαν ταπεινάς, ἐπίστρωσιν διὰ
 τάπητος καὶ ἀποτελοῦσαν τὸ βάθος τοῦ προδόμου, ὑπὸ
 τὴν λάμπιν πολυφώτου ἐξ ὀρειχάλκου κεχυρωμένου ἀνηρ-
 τημένου εἰς τὸν θόλον ἔφθασεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἦ-
 νοιξε μίαν θύραν ἀγούσαν εἰς εὐρὺν κοιτῶνα καὶ εἰσῆλθεν
 ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαύρου, ὅστις ἀπέσυρε τὸ κλει-
 θρον καὶ ἔθηκε τοὺς σῦρτας.

Δ'

Γεώργιος Δαβίδωσων.

Ὁ θάλαμος, ἔνθα οἱ δύο οὗτοι εἰσῆλθον, ἦτο διακεκο-
 σμημένος μετὰ τινος πολυτελείας, ἀλλὰ μετὰ παντελοῦς
 περιφρονήσεως πρὸς τὴν ἀρμονίαν καὶ ὁμοίος περίπου πρὸς
 τὰς ἐπαύλεις, τὰς ἐν ὀρισμένην ἐποχῇ κατοικουμένας καὶ
 ἐν αἷς συσσωρεύει τις ἐν σπουδῇ τ' ἀναγκαιοῦντα ἀντι-
 κείμενα.

Ἦ κλίνη τῆς τὸ περιβλημα ἦτο ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος
 ἐφαρμένου, ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐρυθρῶν παραπετασμάτων ἀρ-
 χαίου μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Ἀνάκλιτρον Λουδοβίκου
 ΙΕ', παρέκειτο δὲ γραφεῖον τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας, ἐφ'
 οὗ ἦτο τεθειμένη λυχνία.

Ἐμάντευέ τις ἐκεῖ ἐγκαθίδρυσιν ἀτελῆ ἀλλὰ στοιχίσα-
 σαν ἀκριβῶ καὶ δι' ἣν οὐδεμία ἐγένετο φειδωλία.

Πολλαὶ ἐπιστολαὶ ἦσαν τεθειμέναι ἐπὶ τοῦ γραφείου
 ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

Ὁ ἀγνωστος ἔδειξε πρὸς τὸν μαῦρον τὴν θύραν γείτονος
 διαμερίσματος καὶ εἶπε :

— Καληνύκτα, Πεπέ.

— Ὁ κύριος τίποτε δὲν ἔχει ἀνάγκην ;

— Τίποτε. Πήγαίνε.

Ὁ Πεπές διέτρεξε τὸν θάλαμον διὰ βλέματος ὑπόπτου,
 ἐζήτησε τὰ ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ ὀπισθεν τῶν παραπετα-
 σμάτων μέρη. Οὐδὲν ἀνεκάλυψε τὸ ἐμβῆλλον εἰς ὑπονοίας
 καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ διαμέρισμά του, χωριζομένου τοῦ θα-
 λάμου δι' ἀπλοῦ παραπετάσματος.

Ὁ μαῦρος αὐτὸς ἦτο κολοσσαῖον τέκνον τῆς Ἀβάνας
 μὲ διαστάσεις ἀθλητοῦ. Ἦτο ἐπιπλέον τὸ μελανόν του
 χρῶμα ἐκ τῶν λαμπροτέρων. Ἦ βοστρυχῶδης κόμη του
 ἦτο ὀλόπυκνος οἱ ὀδόντες του ἐφαίνοντο ὡς ἐκ καθαρωτά-
 του ἐλεφαντόδοντος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μελανόν δέρμα
 του, ἀλλ' ἦτο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν
 τῶν θεραπόντων καλῶν οἰκῶν.

Τὸ μαῦρόν του ἔνδυμα καὶ ὁ λαιμοδέτης του ἦσαν ὡς
 τὰ τοῦ κυρίου του ἀνεπίληπτα, καὶ ἡ βραχεῖά του περι-
 σκελὶς ἦτο πολυτελεστάτη, ἐν ᾧ αἱ μεταξίναί του περισκε-
 λίδες ὑπεδείκνυον κνήμας ἀρχαίου Ἡρακλέους.

Ὁ Πεπές τῷ ὄντι ἦτο θαυμασίον ὑπόδειγμα τῆς μαύρης
 γενεᾶς Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον ἐκπλήσσον ἐν αὐτῷ τῷ κολοσσῷ,
 ἦτο τὸ ὑποτεταγμένον ὕψος δι' οὗ ἐπειράτο νὰ προβλέπῃ
 πᾶσαν τοῦ κυρίου του θέλησιν.

Ὁ κύριος του ἔλαβε τὴν πρώτην τῶν ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐπιστολῶν, τὴν ἔστρεψε καὶ τὴν ἐξήτασε πανταχόθεν, καὶ ἔσχισε τὸ περικάλυμμα.

Ἐφερε τὴν ἐπιγραφὴν :

Κ. Γεώργιον Δαβιδσων, πύργον τῶν Φιλλυρῶν, Κουρμπεσῶ—Σηκουάνα.

Καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ γωνίᾳ μὲ παχέα γράμματα φέροντα κάτωθεν γραμμὴν : Γαλλίαν.

Προήρχετο ἐξ Ἀμερικῆς.

Ὁ Γεώργιος Δαβιδσων, διότι οὕτω προφανῶς ὁ ξένος ἐκαλεῖτο, τὴν διέτρεξεν ἀπροσέκτως.

Μόλις ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Περιεῖχε τὰς ὀλίγας αὐτὰς βραχείας, ἀλλὰ λίαν ἐκφραστικὰς γραμμάς, ἃς μεταφράζομεν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ :

• Φίλε κύριε,

• Σὰς πληροφοροῦμεν ὅτι διὰ τοῦ παρόντος ταχυδρομείου ἀνοίγομεν ὑμῖν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας, πίστωσιν ἀπεριόριστον εἰς τὰς τραπέζας ἀδελφῶν Ρόσχιλδ τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου. Θέτωμεν εἰς διαθέσιν σας τὰ ποσά, ἅτινα θέλετε νὰ σύρῃτε ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς παρούσης.

• Οἱ ὅλως ὑμέτεροι

• ΟΥΪΛΙΑΜ ΤΟΥΡΝΕΡ ΚΑΙ ΣΙΑ

• Νέα Ἰόρκη, 25 Μαρτίου 1887. •

Λίαν εὐπορος θὰ ἦτο βεβαίως ὁ Δαβιδσων, διότι ἡ ἀγγελία οὐδ' ἀπλοῦν μειδιάμα εὐχαριστήσεως τῷ ἀπέσπασεν.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐτέρας ἐπιστολῆς, ἐξ ἐναντίας, ἐπέδειξεν ὅλως διάφορον προθυμίαν. Τὴν ἀπεσφράγισεν ἐν τάχει καὶ ἀνέγνωσε μετ' ἀληθοῦς ἀπληστίας :

• Ἀγαπητέ μου Γεώργιε,

• Εἶμαι λίαν εὐτυχῆς μανθάνων ὅτι ζῆς ἔτι. Ἡ τόσον μακρὰ σιγὴ σου μὲ εἶχεν ὄντως λυπήσει, πρῶτον διότι ἐνόμιζον ὅτι μὲ ἐλησμόνησες, καὶ δευτέρον ἐκ φόβου μοὶ σοὶ συνέβη τι κακόν.

• Κατεχάρην μανθάνων ὅτι ἔχεις κάλλιστα καὶ ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου εὐδωθήσαν πέραν τῶν ἐλπίδων σου.

• Εἶχον ἀκούσει περὶ τῆς πωλῆσεως τῶν Φιλλυρῶν, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι σὺ ἦσο ὁ κτήτωρ καὶ τὸ ὄνομα Γεώργιος Δαβιδσων οὐδὲν μοὶ ἔλεγεν ἐνόμιζον, ἀκούων αὐτό, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Ἀμερικανοῦ τινος, ὡς ὑπάρχουσι τόσοι ἐν Πηρισίους.

• Περιμένω τὴν ἐπίσκεψίν σου ἀνυπομόνως, ἀλλ' ἐν πρώτοις σπεύδω νὰ σοὶ παράσχω πληροφορίας τινὰς ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός σε ζητήματος.

• Ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ἀρ' ὧν μὲ ἐπεφόρτησες τὸν ἐκ καθαρισμὸν τῆς πατρικῆς σου κληρονομίας, ἤθελον νὰ σοὶ ἔγραψον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν διεύθυνσίν σου. Εἶχες γίνεαι ἀφαντος ὡς σκιά, χωρὶς ν' ἀφήσης ἴχνη. Ὄφειλα νὰ σεβασθῶ τὴν θέλησίν σου. Αἱ ἐπιστολαὶ σου προέδιδον βαθὺ μῖσος πρὸς πᾶν ὃ,τι ἐγκατέλειπες, ψυχὴν τραχυθεῖσαν, πάθη ἀνεξήγητα... Τί σοὶ ἔλειπεν ἐν τούτοις; Τὸ πᾶν εἶχες, φειδρότητα, δύναμιν, ὑγείαν. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὰς ὥραιάς μας, ἐν τῇ Λατινικῇ συνοικίᾳ ἐσπερίδας. Ἡ παρουσία σου ἤρκει ἵνα σοὶ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνεξαρτησίαν.

• Ὁ πτωχὸς πατήρ σου, λαμπρὸς ἀνθρωπος, σ' ἐλάτρευε... Καὶ σὺ ἔφυγες... Ἀφῆκες ἡμᾶς, τοὺς φίλους σου, ἐκείνον, ὅστις σὲ μόνον εἶχε καὶ τὸν τόπον σου τέλος... διὰ νὰ γίνῃς τί; Πολίτης ἀμερικανός;

• Ἐμίσεις λοιπὸν πολὺ ὅ,τι ὀπισθὲν σου ἐγκατέλειπες;

• Ἡ φυγὴ σου δὲν εἶνε ἀσχετος πρὸς τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ πατρός σου.

• Βαθεῖα τὸν εἶχε κυριοῦσει λύπη, ἦν δὲ, ὡμολόγει. Ὁ μοιάζετε ἀμφοτέρω πρὸς τοῦτο.

• Ἴδεν οὐ ἐπανελθόν.

• Αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιωδέστερον ἡσμονήσωμεν τὸ κακὸν παρελθόν.

• Ἄφρου ἐνδιαφέρεσαι περὶ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, ὡς τοῦλάχιστον ἐννοῶ ἐκ τῶν ἐρωτήσεων σου, σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐξῆλθε τοῦ συμβολαιογραφείου μου. Γνωρίζεις ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἦμαι ὁ συμβολαιογράφος τῆς.

• Εἶνε τοιαύτη, ὁποῖαν σοὶ τὴν ἐζωγράφισον ἐν τῇ τελευταίᾳ μου πρὸ δεκαπενταετίας ἐπιστολῇ. Εἶνε ἀναλλοίωτος καὶ οὐδ' ἐλαχίστη ρυτίς ἐνετυπώθη ἔτι ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, μόνη δὲ ἡ ξανθὴ τῆς κόμη ἐγινε κατὰ τι ἐπάργυρος, χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ ἐλαττωθῇ ποσῶς ἢ ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς γλυκύτης, ἣν γνωρίζεις καὶ ἤτις σὺν τῷ χρόνῳ ἐπαυξάνεται. Οἱ παρισίνοι συμβολαιογράφοι δὲν εἶνε ἀνθρώποι τῶν αἰσθημάτων. Ἐν τούτοις ἡ θεὰ τῆς μοὶ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν, σοὶ τὸ ὁμολογῶ. Ἄφ' ἧς τὴν γνωρίζω, καὶ ἤμην τότε ὑπάλληλος τοῦ θεοῦ μου κυρίου Ἀρδουίνου, οὐ τῶρα κατέχω τὸ συμβολαιογραφεῖον, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον τὴν εἶδον μετὰ τῆς μάμμης τῆς, δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὴν εἶδον νὰ μειδιάσῃ. Ὁ γάμος τῆς αὐτὸς δὲν τὴν μετέβαλε. Φαίνεται ὑπὲρ ποτε μελαγχολικὴ, ἐφ' ὅσον τὰ ἔτη παρέρχονται. Ἐξ ὑπέθετέ τις ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἐσβέσθη ἐξ ἀνιάτου θλίψεως, ὡς ἄλλοι τρώγονται ὑπὸ καρκίνου ἢ ἄλλης ὑπόουλου νόσου. Δὲν ἔχει τέκνα καὶ, ἂν δώσῃ τις προσοχὴν εἰς τοῦ κόσμου τὰς διαδόσεις, δὲν εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου εὐτυχῆς ἐν τῷ γάμῳ τῆς. Ὁμιλοῦσι μάλιστα περὶ χωρισμοῦ κατ' οἶκον περὶ οὐ τηρεῖ βχθεῖαν σιγὴν. Ἐπὶ πλέον, οὐδέποτε παραπονεῖται. Τὴν βλέπω μόνον διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς, αἵτινες εἶνε περιπεπλεγμέναι. Ἡ παρουσία τῆς εἶνε ἐκ τῶν ἀντεχουσῶν, ἀλλ' ὁ σύζυγός τῆς, ὁ κόμης Βωνοαζ, εἶνε ἀσωτος πρῶτου βαθμοῦ καὶ κάμνει φοβερὰν σπατάλην.

• Ἡδύνατο ἐκείνη νὰ τῷ ἀπέκλειε τὴν πρὸς τοῦτο ὁρμήν. Τὸν ἀφίνει ἐλεύθερον ἐν ὑπερηφάνῳ καὶ περιφρονητικῇ ἀδιαφορίᾳ.

• Ἐπὶ τέλους, δὲν δύναται τὸ πᾶν νὰ καταβροχθίσῃ. Τὸ τεμάχιον εἶνε πολὺ μέγα. Ὁ θεὸς μου, μὲ τὸ συμβόλαιόν του, τῷ ἔθηκε φοβεροὺς φραγμούς.

• Ὁμιλοῦσι περὶ γυναικῶν, ἱπποδρομιῶν, νυκτῶν ἀσωτείας καὶ χαρτοπαιγνίου, ἐν μίᾳ λέξει περὶ ὅλων τῶν κακιῶν τοῦ συρμού.

• Τὴν στιγμὴν αὐτὴν κάμνει, λέγουσιν, ἀνοησίας διὰ μίαν χορεύτριαν, μίαν Ἰταλίδα, ἣτις ἐλκύει ὅλους τοὺς Παρισίους εἰς τὸ «Ἐδεν», θέατρον περὶ οὐ οὐδὲν ἴσως θὰ ἤκουσας, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σου δὲν ὕριστατο.

• Σοὶ ἀναφέρω αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, διότι ἐκ τῶν γραφομένων σου ἠννόησα ὅτι θὰ ἔχουσι διὰ σὲ ἐνδιαφέρον τι.

• Ἄλλως, τὸ ἐνδιαφέρον εἶνε εὐεξήγητον. Ἄνετράφητε εἰς οἰκίας παρακειμένας ἀλλήλων καὶ ἡ ἀρχαία σου γείτων εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δυσκόλως ἡσμονοῦνται.

• Ἡ παρούσά μου ἔχει καὶ ἄλλον τινὰ σκοπὸν ἢ τὸ νὰ σοὶ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει ἣν μοὶ ἀναγγέλλεις.

• Ἐὰν ἡ ματαιοδοξία σου ἢ λείψανα ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς σου, σὲ ὤθουν εἰς τὸ νὰ προσκηθῆς τὰ ἐρείπια τοῦ Βοασσού, δὲν σοὶ τὸ κρύπτω ὅτι συνεβούλευσα τὴν κόμησσαν νὰ τὸ ἐκποιήσῃ.

• Δίδων αὐτὴν τὴν συμβουλήν ἐσκεπτόμην ὀλίγον καὶ δι' ἐσέ.

• Ἐὰ κατὰστῆς τότε κύριος τῶν τόπων, ὧν οἱ γονεῖς σου ἦσαν καλλιεργηταί, πράγμα κολακεῦον τὴν ματαιοδοξίαν νεοπλοῦτου. Πιστεύω ὅτι τὰ ἐν τῷ τόπῳ τῶν δολαρίων κέρδη σου σοὶ ἐπιτρέπουσι τὴν πραγματοποιήσιν ἀγαθοῦ τὸ ὁποῖον πολλοὶ θὰ ἐπόθουν.

• Εἶπον ἐρείπια. Πρέπει νὰ σὲ καταστήσω ἐνήμερον

πράγματος ὃ θ' ἀγνοῆς ἐκτός ἂν εἶχες ἀλληλογραφίαν τινὰ ἐν ἀγνοίᾳ ἐμοῦ, ὅστις ὑποθέτω ἄλλως ἐμαυτὸν τὸν κάλλιστον τῶν φίλων σου. Μῆνας τινὰς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου ὁ πύργος τοῦ Βοασσού, πυρποληθεὶς ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ, κατεστράφη ἐκ θεμελίων ἐν μιᾷ νυκτί. Ἦτο χειμῶν.

»Τὸ πῦρ εἶχεν ἐκδηλωθῆ περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας.

»Ἡ γραῖα δούκισσα, μεμονωμένη καὶ σιωπηλὴ ὑπὸ τῶν γάμων τῆς ἐγγονῆς τῆς, ἦτο μόνη ἐν Βοασσού μετὰ τὴν θαλαμηπόλον τῆς, Ἰταλίδα ὡς αὐτή. Ἀπέθανον, καί ταις εἰς τὰ γείτονα δωμάτια των.

»Ἡ κυρία Βωνοᾶζ ἠδύνατο ν' ἀνοικοδόμει τὸν πύργον.

»Δὲν ἠθέλησε.

»Διαμένει ἐν Παρισίοις, μὴ ἐγκαταλείπουσα τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α', ὅπου ὁ σύζυγός τῆς συνετέλεσε πολυτελεῖς ἐξωραϊσμούς ἀνευ ἀνάγκης.

»Δὲν ἀπουσιάζει αὐτὴ εἰμὴ χάριν μεταβάσεως εἰς κτήμα ἀνισρόν, εἰς τὰ βῆθη τοῦ Βερρύ, πρὸς ὃ τρέφει ἰδιόζουσαν ἀγάπην.

»Ἐν συντόμῳ, φαίνεται ἀδιάφορος πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὕλικῆς ὑπάρξεώς τῆς.

»Εἶνε ψυχὴ τεθλιμμένη, ταρρασομένη ὑπὸ ἐνδομύχου πόνου, οὐτινος δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ τὰ αἰτία.

»Θὰ εὖρης λοιπὸν μόνον ἐν Βοασσού, ἂν ἡ τύχη σὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ, τέσσαρα ἀμαυρὰ τείχη, ἡμιανθρακωμένα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλ' ὄρθια ἀπομένοντα, ἀξιοθρήνητα ἐρείπια κατοικίας ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων τῶν περιχώρων.

»Δὲν σοὶ περιγράφω τὴν περιοχὴν, τὰ πάντα εἶνε ὡς τὰ εἶχες ἀφήσει. Ὑποστατικά, δάση καὶ ἄλλοις μένουσιν ἀναλλοίωτα.

»Ἡ οἰκία μόνη κατεστράφη, καὶ δύνamai νομίζω νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ἐξ ἧς πολὺ ὑπέφερε διότι ἠγάπα τὴν δούκισσαν, τὸν μόνον τῆς γονέα — ἡ ἰδιοκτῆτης δὲν ἔφερε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ βῆμα.

»Σκέφθητι καὶ συμβουλευθήτι τὸ θυλάκιον καὶ τὰς διαθέσεις σου.

»Δὲν δύνασαι νὰ μένης αἰωνίως μακρὰν τῆς πρώτης σου καὶ ἀληθοῦς πατρίδος.

»Αἱ μνησικακίαι σου, ἂν ἔτρεφες τοιαύτας, θὰ ἐσβέσθησαν, αἱ λύπαι σου θὰ κατηνύσθησαν.

»Περατῶ ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολήν μου. Ἀρκετὰ ἐξετέθην διὰ σήμερον.

»Ἐλθέ ὅσῳ τὸ ταχύτερον. Πῶς, εἶσαι ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἰς Παρισίους, χωρὶς νὰ ἐπανίδης τὸν ἀρχαῖον σύντροφον!

»Ὑπερφηανεύομαι ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας σου, ἀγάλλομαι διὰ τὴν ἐπάνοδόν σου. Δὲν ἐλησμόνησα τὸν παλαιὸν μας καὶ ἐγκάρδιον δεσμόν, πιστεύσέ το!

»Πόσον μακρὰν ἀπέχουσιν οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι! Γνωρίζεις ὅτι ἐφθάσαμεν τὸ τεσσαρακοστὸν τρίτον!

»Ὁ χρόνος φεύγει ταχύς.

»Καλὴν ἐντάμωσον. Σοὶ σφίγγω τὴν χεῖρα.

»Ὁ φίλος σου

ΦΗΛΙΞ ΑΡΔΟΥΪΝΟΣ.

Ἡ ἐπικεφαλὴ τῆς ἐπιστολῆς ἦτο τοιαύτη:

«Συμβολαιογραφεῖον Φήλικος Ἀρδουίνου, 20, ὁδὸς Πανεπιστημίου».

— Καλὸν πρᾶγμα ἡ φιλία, ἐσκέφθη ὁ Ἀμερικανός. Ὁ πτωχὸς Φήλιξ μένει πάντοτε ὁ αὐτός. Εὐγενὴς καρδιά!

Ἦνοιξεν ἄλλας τινὰς ἐπιστολάς αἰς μὸλις ἐξήτασεν.

Προήρχοντο ἐκ διαφόρων προμηθευτῶν, τοῦ ἐπιπλοπῶλου, τοῦ ἐμπόρου Ἰππων.

— Εἶνε ἔργον τοῦ Σάμ, ἐψιθύρισε.

Καὶ βραδέως ἐξεδύθη.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, ὃν βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ἀνε-

γνώρισε, καταστὰς Γεώργιος Δαβίδσων οὐδὲν εἶχεν ἀπολέσει ἐκ τῆς εἰκοσαετοῦς καλλονῆς του, ὧν ὁ αὐτός ὑπερήφανος καὶ ρωμαλέος νεανίας· μὸλις ἐδείκνυε ροπήν τινα πρὸς τὴν ὑπερσακίαν, ἀλλ' ὄλως ἀδιόρατον.

Οἱ μυῶνες τῶν βραχιόνων του εἶχον ἐπὶ μᾶλλον ἐνδυναμωθῆ, τὰ χαρακτηριστικά του πλείονα προσβαλόντα δρᾶσιν εἶχον καταστῆ μελαγχροινὰ ἐκ τῶν θαλασσιῶν του ταξειδίων καὶ ἡ φυσιογνωμία του εἶχε γείνει ἐπὶ μᾶλλον ἀρρενωπὴ καὶ ἐπιβάλλουσα.

Ἡ μαύρη του κόμη ὀλιγίστας ἔφερε λευκὰς τρίχας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν λαμπρότεροι.

Ἡ θέα του προέδιδε τὸν ἀνθρωπον ὅστις ὑπέφερον, ὃν πικραὶ ἀποτυχίαι ἐτράχυνον.

Πρὶν ἔτι κατακλιθῆ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἠνοιξε σύρτην καὶ ἔλαβε μικρὰν φωτογραφίαν ἣν ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν.

Ἡ κόμη τῆς εἶνε ὑπόλευκος, ἐσκέφθη.

Ἀἴρνης οἱ ὀφθαλμοὶ του κατέστησαν ἀπλανεῖς· ἐμελέτα τὴν εἰκόνα μετ' εἰδός τι τρόμου.

— Ὅποια ὁμοιότης! ἐψέλλισεν ὑψηλοφῶνως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς! καί, ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, τὰ χεῖλη τῆς, τὸ στόμα, τὸ ὤρειδές τῆς πρόσωπον!

Καὶ μετὰ στιγμὴν ὕψωσε τοὺς ὤμους!

— Θὰ μοὶ ἀφαιρέσῃ τὸ λογικόν! Νομίζω ὅτι παντοῦ τὴν ἀνευρίσκω! Πάντοτε τὴν ἔχω πρὸ ἐμοῦ, καὶ ἀφ' ἧς τελευταῖον τὴν εἶδον παρῆλθον δεκαοκτῶ ἔτη, παρῆλθον τὸν κόσμον ἀνέραστος, μᾶτην ζητῶν νὰ διασκεδάσω τῆς μνήμης μου τὴν ἐνθύμησίν τῆς! Ἡ καρδιά μου ἔχει κλεισθῆ, ἡ μᾶλλον εἶνε ἀνιάτως πληγωμένη! Ἡ εἰκὼν τῆς μετ' ἐμὴ καὶ πάντοτε ἵνα μοὶ ἐμπνέῃ ἰδέας μίσους καὶ ἐκδικήσεως! Ἡ ὑχαριστοῦμην πρὸ μικροῦ ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν καὶ μανθάνων ὅτι ὑποφέρει καὶ ἐκεῖνη. Τὸν κόμητα Βωνοᾶζ, διατί τὸν ὑπανδρεύθη, αὐτὸν ὅστις τὴν παραμελεῖ καὶ τὴν περιφρονεῖ! Διότι ἔφερον ὄνομα!

Ἐπληξε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ δάπεδον ἐν ὄρμῃ.

— Ἐν ὄνομα! τί ἀξίζει ὅταν τις δὲν τὸ δημιουργεῖ μόνος!

Ἐπλησίαζε τὴν εἰκόνα πρὸς τὸ πρόσωπόν του· νευρικὴ ταραχὴ τὸν ἔσεισεν ὅλον, καὶ ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκούσῃ.

— Διὰ μίαν ὥραν καθ' ἣν σ' ἐκράτησα εἰς τοὺς βραχίονάς μου, εἶπεν, ἀπώλεσα τὴν ζωὴν μου!

Καὶ τυχαίως ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος ἐφ' οὗ πλατετεῖ ἐσημειοῦτο οὐλή, ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ ἀνάμνησίς σου μοὶ εἶνε πικροτέρα τῶν σκύλων οἵτινες μετ' ἐπέσταν. Τοὺς ἐφόνευσά ἐκεῖνους! Εἰς ἐκεῖνον δὲν δύναμαι νὰ πράξω τὸ αὐτό!

Μετέθη παρὰ τὴν θύραν τοῦ προκειμένου δωματίου καὶ ἐκάλεσε:

— Παπέ!

— Κύριε.

— Εἰς τὰς ἑπτὰ, ξύπνισέ με.

— Μάλιστα.

Ἐφύλαξεν ἐπιμελῶς τὴν φωτογραφίαν καὶ κατεκλίθη. Καὶ πρὶν ἀποκοιμηθῆ ἐσκέπτετο:

— Πρέπει νὰ ἐπανιδῶ αὐτὴν τὴν κόρην. Ἴσως ἐψεύσθη. Ἄν εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ὅποια ζωὴ! Οἱ δούλοι τῆς Βρασιλίας συντηροῦνται κάλλιον αὐτοῦ τοῦ παιδίου! Θὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Τὸ θέλω... Θὰ ἴδω διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν... Διατί ἐπανῆλθον ἐδῶ! Ποία ἔλξίς μ' ἐπαναφέρει ὅτε τὸ πᾶν μοὶ ἀναζωογονεῖ μίσος, ὃ ἀδυνατῶ νὰ ἀποσβέσω!

Ἐμενεν ἐπ' ὀλίγον ἀκουμβῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς.

Ἐρύθημα πυρέσσοντος ἐφλεγε τὰ βλέφαρά του.

Ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Πεπὲς προέβλεπε τὴν βοστρυχώδη κεφαλὴν του ἀπὸ τοῦ καταπετάσματος τείνων πρὸς στιγμὴν τὸ οὐρ.

— Κοιμάται, ἐσκέφθη.

Ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ Γεωργίου ἔν ὄνομα διέφυγε :

— Λευκή !

— Πάντα τὸ ἴδιο ! Τί γυναῖκα εἶνε αὐτή ! Ποῦ ζῆ ; ἐδῶ βέβαια. Ἄλλως διατί νὰ ἤρχόμεθα ;

Ἐξηκολούθει ἀκροώμενος.

Οὐδέντι πλέον ἤκούετο εἰμὴ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ κοιμωμένου.

Ὁ Πεπὲς, ἤσυχος διὰ τὸν κύριόν του, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτός.

Ε'

Πενία.

Ἡ μαύρη κλίμαξ πρὸ τῆς ὁποίας ἡ Ἰωάννα εὐρέθη ἀφοῦ ἀπεχωρίσθη τοῦ σωτήρός της, ἦτο στενοτάτη καὶ ἀπότομος.

Ἐμέτρησε τρεῖς ὀρόφους, ἀποφεύγουσα τὸ ἀποσταζόν ἐξ ὑγρασίας τεῖχος ἵνα μὴ φθειρῇ τὴν ἐσθῆτά της, καὶ διὰ κλείθρου κεκρυμμένου δι' αὐτὴν ἔξωθεν εἰς τι μέρος ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τετράγωνον δωμάτιον ἔχον ἐξ ποδῶν διαστάσεις καὶ ἄγον εἰς μαγειρεῖον οὐχὶ μαγλειτέρας εὐρύτητος.

Ἦναψε κηρίον καὶ ὑπὸ τὴν λάμπην βραχέως κηρίου ἐστημένου ἐπὶ σιδηροῦ κηροπηγίου ἀνεῦρε τὴν κλίνην της.

Ἐῦρεν ἐπίσης κύπελλον γάλακτος, τεμάχιον ἄρτου καὶ κοτελέτταν ψυχράν, ἐκ προνοίας τῆς μητρὸς.

Ἡ γρατὰ περιποιεῖτο τὴν ἐργάτριάν της ὅσον ἡδύνατο καλλίον, καλὴ δι' αὐτὴν ὅσον διὰ πάντας τοὺς περὶ αὐτὴν, πλείοτερον ἴσως, διότι μετ' ἀληθοῦς σεβασμοῦ τὴν ἐβλεπε τόσον γλυκεῖαν καὶ θαρραλέαν.

Ἡ Μαριάννα Βωδρὸν ἦτο ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὑποτεταγμένων εἰς τὴν τύχην των. Ὀλίγον νοήμων, ἔκαμνε τὸ καλὸν ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις της τῇ τὸ ἐπέτρεπον, ἀλλὰ κλίνουσα πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ κυρίου.

Ὁ κύριος λοιπόν, ἦτο ὁ Βωδρὸς, ὅστις ἐβασίλευεν ἐν τῷ οἴκῳ του ὡς δεσπότης. Ὅλαι αἱ ἀνοησίαι αἱ σκληρότητες καὶ αἱ ἐλεινότητες ἐπήγαζον ἀπὸ τοῦ οἰκιακοῦ τούτου τυράννου.

Κατόπιν τῶν νευρικῶν της ταραχῶν ἐκ τῶν διατρεξάντων, ἡ πτωχὴ κόρη ἡδυνάτει νὰ δειπνήσῃ.

Ἐν τούτοις ἠσθάνετο λιποψυχίαν.

Ἐπλησίασε πρὸς τὰ χεῖλη της τὸ κύπελλον τοῦ γάλακτος, καὶ τὸ ἀπέσυρε μετ' ἀηθίας. Χωρὶς οὐδὲν ἐκ τῶν ἄλλων νὰ θίξῃ, ἀπεσῶρθη ἀκροποδητὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τὸ οἶκμα τοῦ Βωδρὸς συνέκειτο τῷ ὄντι ἐκ τριῶν μερῶν.

Τὸ μαγειρεῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἐστιατόριον.

Οἱ δύο θάλαμοι συνεκοινῶνουν διὰ θύρας. Ἐπρεπε νὰ διήρχετο τις τὴν πρώτην ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν δευτέραν, ἀλλὰ τῇ παραινεῖται τῆς συζύγου του, ὁ Βωδρὸς εἶχε φιλοτεχνήσει διαδρόμον χωριστὴν ἄγοντα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν θυγατέρων του, διὰ σανίδων καὶ χαρτίου.

Αἱ σανίδες καὶ τὸ διακοσμήσαν αὐτὰς ἔξωθεν χαρτίον δὲν ἐστοίχισαν μεγάλα πράγματα. ἀλλ' ὁ Βωδρὸς τὸ κατεσκεύασεν, ἀφοῦ ἐξάνεστη διὰ τὴν δαπάνην ἐναντίον τῶν τριῶν γυναικῶν αἰ ἐκόσμησε διὰ παντοίων ἐπιθέτων.

Ἡ Ἰωάννα, διαβαίνουσα τὸν διαδρόμον αὐτόν, ἠτήθη τὴν καρδίαν της πάλλουςαν ἐν τῷ στήθει, καὶ ἰδοὺ διατί.

Ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τοῦ κινδύνου, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ Βαλαὶ καὶ τοῦ ἀκολούθου του, εἶχε λησμονήσει τὸ χρῆμά της.

Μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειάν της, ἐσκέπτετο ὅτι τὸ χρῆμά της ἐκείνοι ἐπωφθαλμίω. Ὁ καθημερινὸς ἀγὼν τῶν ἐργατί-

δων ταῖς ὀξύνει τὸ πνεῦμα, καὶ μυρία παραδείγματα ταῖς χρησιμεύουσιν ὡς μάθημα.

Πρὸ τῆς τιμῆς της, ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, εἶχε παντελῶς λησμονήσει τὸ χρῆμά της.

Ἄλλ' ἄμα λυτρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ξένου, ὃν ἡ τύχη τῇ ἀπέστειλεν, ἡ πρώτη φροντίς αὐτῆς συνελθούσης εἰς ἑαυτὴν ἦτο τὸ νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον.

Εἶδε μετὰ φρίκης ὅτι ἦτο κενόν.

Τὰ ἑκατὸν φράγκα εἶχον ἐξαφανισθῆ. Τότε, πρὸ τοῦ γενναίου της σωτήρος, ἐτήρησε σιγὴν.

Τὸ ἔπραξεν ἐξ αἰδοῦς, ἐκ φόβου μὴ ἐκληφθῆ ποταπὴ κερδεσκόπος, ἀλλ' ἡ ἀπελπισία της ἦτο μεγίστη.

Τὰ ἑκατὸν φράγκα ἀπετέλουν τὸν οὐσιωδέστερον πόρον τῆς οἰκίας.

Τί θὰ ἔλεγε ; πῶς θὰ ἐξήγει τὴν ἀπώλειαν ;

Διαβαίνουσα, ἐλαφρὰ ὡς σκιά, ἀθορύβως, ἤλπιζε νὰ διέφευγε τὰς ἐρωτήσεις, νὰ ἐσκέπτετο, νὰ ἐξεύρισκε μέσον, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχεν.

Ἦτο μόλις εἰς τὸ τρίτον τῆς πορείας της ὅτε κρότος ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ διαφράγματος τὴν ἔκαμνε νὰ σκιρτήσῃ.

Ταῦτοχρόνως φωνὴ τραχεῖα, ἀπότομος, δυσπηρεστημένη, τὴν ἐκάλεσε :

— Λοιπόν ! τί τρέχει ; περνοῦν δίχως νὰ μιλοῦν !

— Εἶνε τόσον ἀργά... ἐφέλλισεν ἡ δυστυχῆς.

— Τί βγαίνει μ' αὐτό ; Περιμένει κανεὶς πάντοτε. Σήμερον εἶνε ἑορτή.

— Πῶς ;

— Ἡ ἡμέρα τοῦ μισθοῦ.

— Βέβαια... ἀλλά... αὔριον.

— Ἄς ἦνε... αὔριο.

— Καληνύκτα.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἰωάννας ἦτο συγκεκινημένη, τρέμουσα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἀντέτεινε. Ἠρκέσθη μόνον εἰς τινὰς μεψιμοιρίας καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ὑπείκων εἰς τὰς δειλὰς ἐπιτιμήσεις τῆς Μαριάννης, ἧτις ἔλεγε :

— Δὲν ἔντροπεςαι νὰ τὴν ταρατῆς ; Ἀφανίζεται, τὸ φτωχὸ παιδί. Δυὸ ὄρας νύχτα ; Συλλογίσου τὸ λοιπόν ! Φτωχὴ μικρὴ ! Οὔτε νὰ φάγῃ βέβαια δὲν θὰ ἔχη ὄρεξι. Πῆγε ἴσια νὰ κοιμηθῇ !

Καὶ ἡ πτωχὴ γυνή, ἔκραξε μᾶλλον ὑψηλοφώνως, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Ἰωάνναν :

— Ἄει ! κύτταξε νὰ κοιμηθῆς.

Ἡ Ἰωάννα δὲν τὴν ἤκουσεν.

Εἶχεν ἤδη κλείσει τὴν θύραν τοῦ θαλάμου της.

— Ἐσὺ εἶσαι ; εἶπε φωνὴ τις ἀσθενῆς.

— Ναί.

Ἡ λάμπις τοῦ κηρίου ἐφώτισε διαμέρισμα οὐ ἡ θεὰ οὐδὲν εἶχε τὸ ἐμπνέον ἀποστροφῆν.

Ἦτο θάλαμος τριῶν καὶ ἡμίσεος περίπου μέτρων, ἀεριζόμενος διὰ παραθύρου βλέποντος εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐνθα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μεγάλα τριώροφα κτίρια ἠγείροντο, μὲ ἐπιπέδους σχεδὸν τὰς ἐκ κασσιτέρου στέγας των.

Ἡ νεανὶς ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔμεινε σκεπτικὴ πρὸ τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, ἧτις ἦτο θλιβερά καὶ ἀχαρὶς ὡς ἡ ζωὴ της.

Ἡ σελήνη ὑψωμένη ἄνωθεν τῆς Ἀνιέρης, ἐρυθρὰ ὡς αἱματηρὸς δίσκος, ἐφώτιζε τὴν ἔκτασιν, τὴν ἐμψυχομένην ἐν ἡμέρᾳ ὑπὸ τῶν ἀτμομηχανῶν καὶ τῶν κρότων τῶν ἀμαζίων καὶ τῶν ἀμαζῶν, τὴν δὲ νύκτα χρησιμεύουσαν ὡς ἄστυον εἰς τοὺς ἀλήτας.

Ἦτο ὅλως συντετριμμένη καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀναπαυθῆ.

Ὡς εἶχεν ἀπολέσει τὴν ὄρεξιν τοῦ φαγητοῦ, δὲν εἶχε τῶρα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐκδυθῆ.

Διὰ πρώτην ἤδη φορὰν ἠσθάνετο ἐκυτὴν ἐξανισταμένην κατὰ τῆς εἰμαρμένης της. Ἀποστροφὴ τὴν ἐκυρίευε

πρὸς τοὺς ἀνάνδρους ἐκείνους κακοποιούς, οἵτινες ἐβλαπτον ὄντα ἀσθενῆ καὶ πτωχότερα αὐτῶν.

Ἡ ἀδελφή της ἤρχισε νὰ βῆχη τὸν βῆχα τῶν φθιτικῶν, τὸν μὴ ἔχοντα τὴν δύναμιν νὰ ἐξέλθῃ τῶν πνευμόνων καὶ ἐκπνέοντα ἐπὶ τῶν ἀχρῶν χειλέων.

Ταῦτοχρόνως δύστροπος ἐρώτησις τὴν ἀπέσπασε τῶν ρεμβασμῶν της.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ. Τὸ κερί σου μοῦ χτυπᾷ στὰ μάτια. Κοιμήσου λοιπόν!

Ἡ Ἰωάννα ὑπήκουσε.

Βραδέως ἀπέβαλε τὸ φόρεμά της, τὸ ἐπανωφόριον πρῶτον, εἶτα τὴν ἐσθῆτα.

Τότε ἐπεφάνη ὅλη τῆς νεότητός της ἡ χάρις, ἐν τῷ μαύρῳ της στηθοδέσμῳ, ὅστις ἐπέτεινε τὴν λευκότητα τοῦ ἀσθενικοῦ της σώματος, τοῦ ὥραίου της τραχήλου ἀνεκίνησε τὴν ἀφρονὸν της καστανὴν κόμην, ἥτις ἐφάνετο μελανῇ ἐπὶ τοῦ σκεπτικοῦ της μετώπου.

Τὸ σῶμα ὄλον προέδιδε διὰ τῆς χαυνότητός του, τὴν κόπωσιν καὶ τὸν μαρασμόν· μεθ' ὅλα ὁμως ταῦτα, προέβαλλε καταφανῶς ἡ ἀληθὴς καλλονή, τὸ ἴδιαζον ἐκεῖνο, τὸ χαρακτηρίζον τὴν ἐκ καταγωγῆς εὐγένειαν.

Ἡ πρεσβυτέρα, στηριζομένη διὰ τοῦ ἀγκῶνος παρὰ τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, μετὰ τοὺς δακτύλους βεβυθισμένους ἐν τῇ ἐν ἀταξίᾳ κόμῃ της, τὸ βλέμμα ἠνεωγμένον, πυρέσσον, τὰς παρεῖς κοίλας, τὰ βλέφαρα συντετριμμένα, τὴν ἐθεώρει μετὰ τινος ζήσεως, ἥς ἡ αἰτία ἔμενεν ἀμφίβολος.

Ἡσθάνετο ἄρα οἶκτον πρὸς τὴν ἀδελφὴν της; Ἡ ἐφθόνει τὴν ἀκατάβλητον ὑγιάν της, τὰς χαριέσσας γραμμάς, τὴν θελκτικὴν της καὶ ἔμφυτον χάριν;

— Τί ὦρα εἶνε; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Ἰωάννα ἐπλησίασε πρὸς τὸ εὐτελεὲς ἐγερτήριο, τὸ παράγον φρικώδη κρότον ἐπὶ τῆς πλακῶς τῆς ἐστίας.

— Δύο παρὰ εἴκοσι, εἶπε.

— Τόσο ἀργά! Θέλουν λοιπόν νὰ σ' ἀποτελειώσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα;

— Ἦθελα κἄτι νὰ τελειώσω, νὰ ἦνε τὸ πρῶτ' ἔτοιμον διὰ νὰ τὸ ράψουν...

— Κάμνεις ἄσχημα νὰ ἀφανίζεσαι διὰ μίαν ποῦ σὲ ἐκμεταλλεύεται, ἐνῶ ἦσο ἱκανὴ νὰ ζῆς χωρὶς νὰ φθίρῃσαι!...

— Πῶς;

— Μὴ κάμνης δὲ τὸν ἅγιον... Γνωρίζεις ὅσα καὶ ἡ συντρόφισσαίς σου...

— Ἀλλά...

— Ἀπὸ ἐκείνους ποῦ σοῦ πετοῦν τὰ λόγια ὅταν πᾶς μετὰ τὸ πανέρι στὸ κατάστημα γιὰ τὸν μισθὸ τῆς πρώτης. Ὅταν χαλάσῃς τὴν ὄρασί σου καὶ ὅλα, τότε πλέον ἔχε ὑγεία! Εἴμεθα, καλὴ μου, καταδικασμένας τὸ ἴδιο ὄλαις! Ὁ Βαλοῦς τῶρα κοντὰ μοῦ ἔλεγε μίαν κυριακὴν εἰς τὰ Ἡλύσια: — Δὲν εἶνε τυχαία ἡ ἀδελφή σου! Ἄν ἤθελε, μετὰ τὰ προσόντα ποῦ ἔχει, νὰ ἐδέχετο λίγα γεύματα εἰς τοῦ μπάμπου Λαθουίλ, δὲν θὰ εἶχε τὴν δευτέρή της... Ὁ θῆτο δουλειά...

— Ὁθεσία!... ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἥτις ἠνορθώθη ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Βαλοῦς. Τὸν γνωρίζεις λοιπόν;

Ἄλλοκοτος ἔκφρασις συνέσπασε τὴν ἰσχνὴν ὄψιν τῆς ἀσθενοῦς. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν, οὕτως εἰπεῖν, χολῆς.

— Ἀπὸ καιρὸ, εἶπε. Ἐέρεις, πρέπει νὰ φυλάγεσαι ἀπὸ τὸν Βαλοῦς. Εἶνε ἕνας ληστής καὶ σὲ τριγυρίζει... Ἄν καμμία νύκτα σ' ἐπιτύχῃ, δυστυχία εἰς ἐσέ... ὡς εἰς τόσας ἄλλαις. Πρόσεχε!

Καὶ ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν κλίνην ἵνα ἐξαπλωθῇ, ἐκείνη μετὰ ζωώδους εἰρωνείας, ἐμποιοῦσης κακόν, μετὰ τὸν μορφασμὸν κόρης ἐκπτώτου ἀποκτηνωθείσης, ἐξεστόμησε χεῖμαρρον ὕβρεων κατὰ τῶν ἀθλίων του συντρόφων, οἵτινες τῷ ὁμοίαζον.

— Σιώπη, διέταξεν ἡ μικροτέρα ἀποτόμως. Μὴ ἀπο-

θαρρύνεις. Ἄρκετὰς ἔχω λύπας, ὥστε νὰ μοὶ τὰς ἐπαυξάνης. Ἡ εὐζωία δὲν σὲ ὠφέλησε, διὰ νὰ τὴν συμβουλεύῃς εἰς τοὺς ἄλλους!

Καὶ ὡς εἰ μετανοοῦσα διὰ τὴν ὀργὴν της:

— Ὑποφέρεις; τῇ εἶπε μετ' ἀγαθότητος.

— ὦ! ναί! δὲν ἔχω ἀκόμη νὰ στῶνω γιὰ πολὺν καιρὸν τραπέζι στοὺς...

Ἡ Ἰωάννα τῇ ἐσφράγισε διὰ τῆς χειρὸς τὸ στόμα.

Ἡ βῆξ ἐτάραξε πάλιν τὴν ἀσθενῆ. Τὸ φθίνον σῶμά της ἐταλαντεύθη ὑπὸ τὰ σκεπάσματα.

— Αὐτὸ μὲ σχίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἶπε, σὰν νὰ μοῦ περνοῦσαν καρφίτσαις μέσ' ἀπὸ τὸ σῶμα... Ἀλλὰ τὸ πῆρα ἀπόφασι... Δὲν ἔχω πολὺ ἀκόμη νὰ ὑποφέρω... Ἐνας ὑπαξιωματικὸς μοῦ εἶπε χθὲς βράδῳ στὸ Βουλλιὲ ὅπου καθήσαμε καὶ μ' ἐτρατάρισε: Κρίμα, τόσο εὐμορφη κόρη, ἀλλὰ λίγα εἶνε τὰ ψωμιά σου. Καὶ ὁ σύντροφός του ἐπρόσθεσε: Ἄν ἔχης χρήματα, πῆγαινε πρὸς τὴν Ἀλγερία, μετὰ τῆς πορτοκαλλίας... Ἐκεῖνο μόνο τὸ κλίμα εἶνε!... Ἐγὼ ἤρχισα νὰ γελῶ. Τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν εἶνε γιὰ μᾶς. Καὶ ἔπειτα, πεθαίνουν κ' ἐκεῖ γρήγορα ὡς ἐδῶ, μόνο ποῦ δὲν κρῶνουν τόσο.

Οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο· τὸ σῶμά της ἐφρίσεν ὄλον.

Ἡ μικροτέρα ἠγέρθη καὶ ἀνεζήτηε εἰς τὰ θυλάκιά της

— Σοῦ ἠγόρασα ἕνα κουτί καραμέλλαις τῆς γόμας, εἶπε... Ἦτο σήμερον ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς. Μοῦ τὸ ἔκλεψαν μαζὺ μετ' ἄλλα! Ἄ! ἰδοὺ το. Λάβε!

Ἡ στηθικὴ τὴν περιεπτύχθη.

— Εἶσαι καλὴ, Ἰωάννα μου, εἶπεν. Ἀπύδησες νὰ μᾶς συνδράμῃς. Ἐν τούτοις καμμία ὑποχρέωσις δὲν σοῦ τὸ ἐπιβάλλει.

— Τί ἐννοεῖς μετὰ αὐτό;

— Τίποτε. Ἄς κοιμηθοῦμε!

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἠκούετο πλέον μόνον ἐν τῷ θαλάμῳ ὁ ρυθμικὸς κρότος τοῦ ἐγερτηρίου.

Ἦρχισε νὰ ἐξημερώνη καὶ τὰ ἀμάξια ἤρχισαν τὴν παρέλασιν τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀνιέρης.

Μετ' οὐ πολὺ, αἱ ἀμαξοστοιχίαι τῆς Νορμανδίας ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται καὶ ν' ἀντηχῶσιν οἱ συριγμοὶ τῶν.

Ἀπὸ τῆς τρίτης τῆς πρωίας, ἐν ὧρ' ἠέρου, οἱ Παρίσιοι ἀνανήπτουσι τοῦ ὕπνου. Οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων εἶνε εἰς κίνησιν, ἐν ᾧ τὸ κέντρον τῶν Παρισίων ὑπνώττει ἔτι.

Αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, εἰσδύουσαι εἰς τὸ διαμέρισμα ἐνθα αἱ δύο νεάνιδες ἐκοιμῶντο, ἐφώτιζε τὴν μελαγχροινὴν καὶ φθισιδῶσαν ὄψιν τῆς πρεσβυτέρας καὶ ἐθώπευε τὴν ὠχρὰν καὶ γλυκεῖαν μορφήν τῆς ἄλλης.

Ἐπὶ πολὺ ἐπαλαίσε κατὰ τῆς ἀϋπνίας, τεταραγμένη οὕσα ἐκ τῶν νυκτερινῶν συμβάντων ἐπὶ τέλους ὁμως ὕπνος βαρὺς ἐπεκάθησε τῶν βλεφάρων της.

Αἴφνης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Τὸ ἐγερτήριο ἐξερράγη εἰς ἐκκωφαντικὸν κρότον.

Ἀνηγέρθη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα βεβαρημένην, πλήρη συγκεχυμένων ἰδεῶν, ψιθυρίζουσα:

— Τώρα!

Τῇ ἐφάνετο ὅτι μόλις εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἠγέρθη ἐν τούτοις, συντετριμμένη, κατάκοπος καὶ προχωρήσασα μέχρι τῆς ἐστίας.

Ὁ δεικτὴς τοῦ ἐγερτηρίου ἐσήμαινεν ἔκτην καὶ ἡμίσειαν.

Συνεκέντρωσε κατὰ μικρὸν τὰς ἰδέας της καὶ φρίσσοσα ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τὸν γείτονα θάλαμον.

Ἡ σκέψις ἐξηγήσεως μετὰ τοῦ πατρὸς της, ὡς πρὸς τὰ ἐκατὸν φράγκα, τὴν ἐτρόμαξεν Ἐγνωρίζε τοὺς θυμούς του, τοὺς μάλλον βιαίους ἀπὸ τινος, μάλλον συχνούς ἐφ' ὅσον ἐβυθίζετο ἐν τῇ πενίᾳ. Ἡσχύνετο ν' ἀφηγηθῇ τὰς λεπτομερείας τῆς ἀνάνδρου ἐπιθέσεως, ἥς ὑπῆρξε θῦμα. Ἦθελε

διὰ παντὸς τρόπου νὰ τὸ ὑπεκφύγῃ. Ἦτο γενναία τὴν καρδίαν καὶ ἀπεστρέφετο αὐτὴ τὰ περι χρήματος ζητήματα.

Ἡμίγυμνος, ἐχάραξε διὰ μολυβδίδος λέξεις τινὰς ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, ἀναφέρουσα ἐν περιλήψει τὰ διατρέξαντα· εἶτα ἐνεδύθη μετ' ἄκρας προφυλάξεως, καὶ ἐν διαστήματι μικροτέρῳ τῶν εἰκοσι λεπτῶν ἦτο κτενισμένη, ἐνδεδυμένη, καθ' ὅλα ἔτοιμος δι' ἔξοδον.

Τότε ἐπορεύθη πρὸς τὴν κλίνην ὁπόθεν ἡ ἀδελφὴ τῆς τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, τὴν κεφαλὴν μόνον ἔχουσα ἔξω τῶν σκεπασμάτων, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας χαρτίον :

— Θὰ τὸ δώσῃς εἰς τὴν μητέρα, τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς. Μοὶ συνέβη ἐν δυστύχημα αὐτὴν τὴν νύκτα.

— Δυστύχημα ; εἶπεν ἡ ἄλλη, δύσπιστος.

— Μ' ἔκλεψαν.

Μειδιάμα εἰρωνικὸν συνέστειλε τὰ χεῖλη τῆς μελαγχροίνῃς.

— Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμάξης ; ἠρώτησε κακεντρεχῶς.

— Θὰ σοὶ εἰπῶ... τὸ πᾶν... ἀλλ' ἀργότερον... εἶπεν ἡ Ἰωάννα πνιγομένη... συντριβομένη ἐξ αὐτῆς τῆς ὑπονοίας... Δὲν ὑπάρχουν χρήματα... Ὁ πατὴρ θὰ γίνῃ ματιώδης... Λοιπὸν φεύγω... Ἄλλως τε, πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὸ κατάστημα εἰς τὰς ὀκτώ... ὡς πάντοτε.

Καὶ μὲ τὸν φόβον τὸν ἐμφωλεύοντα εἰς πᾶσαν ἐργατίδα :

— Ἐννοεῖς. Ἄν εἰς ἐπίμετρον ἔχανα τὴν θέσιν μου !

Ἦρμησε πρὸς τὸν διάδρομον, ἑλαφρὰ ὡς πτηνόν... Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινε πρὸ τοῦ μαγειρείου, βραχίων προέβαλε καὶ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ τῆς.

Ὁ Βωδρὸς τὴν εἶχε προλάβει.

Τὴν παρεμόνευεν.

— Ἐπίσθης στὴν παγίδα, εἶπε μυκτηρίζων.

Γ'

"Ἐκρηξίς.

Ὁ Βωδρὸς ἦτο σωματώδης ἀνὴρ πενήτηντα καὶ πέντε ἐτῶν, μὲ κόμην ἀραιάν, τὸ στόμα ἄνευ ὀδόντων, τοὺς ὀφθαλμοὺς στοργύλους, μὲ δέρμα πλῆρες ἐξανθημάτων καὶ τραχὺ προδίδον αἷμα ἀποσυντεθειμένον καὶ νοσηρὸν.

Αἱ κρεμάμεναι παρειαὶ του, καλυπτόμεναι ὑπὸ φαιῶν παραγναθίδων, ἐπλάτυνον τὸ κάτω τοῦ προσώπου εἰς βᾶρος τῆς κορυφῆς ἥτις προέβαινε δίκην ἀπιδίου.

Ὁ τριπλοῦς του πώγων ἐπτυχοῦτο ἐπὶ ὑποκαμίσου ἀνοικτοῦ, ἐπιδεικνύοντος λαμὸν μὲ πλαδαρὸν τὸ δέρμα καὶ ὑπέρυθρον.

Ὁ Βωδρὸς διετέλει ἐν πλήρει παρακμῇ· τὸ ὑψηλὸν του σῶμα κατέπιπεν, ἀπὸ τυχυροῦ καθίστατο μαλθακὸς καὶ ὀκνηρὸς, ἀπὸ νηφαλίου μέθυσος μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων τῆς συνοικίας, ἦτο ἀληθὴς πῖθος οἴνου, δηλητηριώδους προτόντος σταφίδων, μεμιγμένων μετ' ἀνιλίνης καὶ τῶν λοιπῶν συγχρόνων σκευασίων. Ὁ Βωδρὸς ὠμοιάζε πῖθον ἀποξηρανθέντα καὶ χάνοντα τὸ ὑγρὸν ἀπὸ τριάκοντα ὀχισμῶν.

Λέγουν περὶ αὐτῶν ὅτι δὲν εἶνε εἰς τὰ καλὰ των.

Ὁ Βωδρὸς δὲν ἦτο εἰς τὰ καλὰ του. Ἠδύνατο νὰ πίνη νυχθημερόν.

Τακτικῇ μὲ τὴν ὁποῖαν ταχέως φθάνει τις εἰς τὸ τέλος του.

Ὁ Βωδρὸς ἔφθανεν εἰς τὸ τέλος του.

Οἱ Παρίσιοι τὸν ἀφομοίωσαν πρὸς αὐτοῦς. Τὸν διέφθειραν καὶ τὸν ἐγαγγραίνωσαν. Δώδεκα ἐτῶν ζωὴ ἐν Παρίσις τὸν ἐγήρασε πλέον ἢ ὅσον πενήτηντα ἐτῶν ζωὴ ἐν Λιμόγγῃ.

Ἦδη ὁ Βωδρὸς ἦτο εἰς τῶν ἐργατῶν τῶν πέριξ, τῶν

ἐργαζομένων μόνον δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα καὶ διερχομένων τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου εἰς τὸ καπηλεῖον ἢ τὸ οἶνοπνευματοπωλεῖον, ροφῶντες οἶνον, παίζοντες μικρὰ ποτήρια εἰς τὸ δόμινον ἢ τὰ χαρτία, δίχως ν' ἀμελῶσι τὴν πολιτικὴν. Ὑλὴν πρὸς γενναίας λογομαχίας.

Πόθεν προμηθεύονται χρήματα ;

Πανταχόθεν ὅπου εὐρίσκουσι, πολλάκις ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν θυγατέρων των, αἵτινες ἀρκοῦνται εἰς τὰ ἰσχνὰ των κέρδη, ὡσάκις εἶνε ἔντιμοι, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μόνον κοινὸν πρὸς τὸν ἐργάτην ἔχουσι τὸ ἔνδυμα.

Καὶ ἐνίοτε τοὺς ἀνεγνώρισέ τις θαυμαστοὺς διὰ τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὸ θάρρος.

Ὁ τύφος τοὺς προσβάλλει καὶ τοὺς ἀφανίζει.

Αὐτὴ ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ Βωδρῶ.

Ἡ Ἰωάννα ἔστη τρέμουσα· αἱ κνημαὶ τῆς ἐκάμπτοντο ὑπ' αὐτὴν.

Ὁ Βωδρὸς ἴστατο εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας, ἦν ἐπλήρου διὰ τοῦ κορμοῦ του, καιροφυλακτῶν τὴν δυστυχῆ, τὴν θέλουσαν νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἤσυχος καὶ πανοῦργος, γνωρίζων ὅτι δὲν θὰ τῷ διέφευγεν.

Ἐφόρει παλαιὸν βελουδινὸν σάκκον, ἀνοιγόμενον ἐπὶ νεωστὶ πλυθέντος ὑποκαμίσου, τὸ ὅποιον φιλοκάλως ὑπεβάσταζε κυανῇ ζώνῃ.

Ἔσυρε τὴν Ἰωάνναν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης, ἐν ἣ προγευματίεζεν ἄρτον καὶ τυρόν.

Διὰ τοῦ δακτύλου ἐπέδειξε τὴν ἄθικτον μείνασαν κοτελέταν καὶ τὸν ἄρτον τῆς προτεραίας.

— Λοιπὸν ! ἤρχισε, θὰ εἶχε χθὲς γλέντι ἀπὸ τὰ καλὰ, ἡ ώραία, ἀφοῦ δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ φάγῃ ;

— Ἐπειῶν, ὑπέλαβεν ἐκείνη πειρωμένη ν' ἀναλάβῃ θάρρος, ἀλλ' ἡ κατάστασις τῆς καρδίας μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ δειπνήσω.

— Καὶ σήμερα πρῶτ ;

— Τὸ ἴδιο συμβαίνει

— Διάβολε ! Σοῦ τύχανε λοιπὸν ἀλλόκοτα περιστατικά ;

— Ὅχι ἀλλόκοτα, ἀλλ' ἀτυχῆ, εἶπεν ἐκείνη ἐνθαρρυνομένη ὀλίγον, ἀπὸ πολλοῦ σὰς ζητῶ ἀδειαν διὰ νὰ κατοικήσω μικρὸν θάλαμον ἐντὸς τῆς πόλεως. Τίποτε δὲν θὰ ἐχάνατε καὶ ἐγὼ θ' ἀντιέχον πλεόστονον ἴσως, μὲ ὀλιγωτέραν κόπωσιν. Θὰ ἔμενον ἐκεῖ καθ' ἃς ἑσπέρας εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀγρυπνῶ τόσον. Θὰ ἠδυνάμην ν' ἀναπαύωμαι καὶ δὲν θὰ ἤμην ἐκτεθειμένη εἰς ὅ,τι μοὶ συνέβη ἀπόψε.

— Τατατά ! Ἄπ' ἐκεῖνα ποῦ δὲν περνοῦν... μογοιαίς.

— Ἀδίκως ἔχετε τοιαύτας σκέψεις... Ἐγὼ ποτὲ δὲν παρεπονέθην καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔπραττον...

— Χωρὶς τί ;

— Χωρὶς τὸ δυστύχημα ὅπερ μοὶ συνέβη.

— Ἐξηγήσου λοιπὸν, εἶπεν ἀγροίκως ἀποθέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν ἄρτον καὶ τὸ μαχαίριόν του. Δὲν ἀκούω ἀπὸ τέτοια παραμῦθια.

Ἡ Ἰωάννα προέβη κατὰ ἐν βῆμα μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ ν' ἀποσυρθῇ.

— Εἶσθε ὀργισμένοι, τῷ εἶπε. Θὰ ἐξηγηθῶμεν καλλίτερον τὸ βράδυ, ἀφοῦ σκεφθῆτε.

Τῇ ἀπέθηκε τὴν βρατείαν του καὶ μαλθακὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Νὰ σκεφθῶ τί ; ἠρώτησε.

— Εἰς ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σὰς ἔγραψα... Τὸ γράμμα εἶνε ἐπάνω εἰς τὴν ἐστίαν... ἡ Ἰωάννα θὰ σὰς τὸ δώσῃ...

— Δὲν χρειάζονται τὰ γράμματα ὅταν ἔμπορῶν οἱ ἄνθρωποι νὰ μιλῶν.

Ἐπειράθη ν' ἀπαλλαγῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Πρέπει νὰ ἴδετε τὴν κυριακὴν τὰ παῖδια, τὰ κοράσια, τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ πρὸ τῶν εἰκόνων ἐκείνων· νὰ ἴδετε πῶς λάμπουν τὰ πρόσωπά των καὶ νὰ ἀκούσετε τί λέξεις γλυκεῖται ἐξέρχονται τῶν χειλέων των.

Ὁ Μουρίλλος δι' αὐτοὺς εἶνε ἅγιος· προφέρουν τὸ ὄνομά του μετὰ μειδιάματος, ὡς νὰ λέγουν: — Εἶνε ἰδικός μας! — προφέροντες δὲ αὐτὸ σὰς παρητηροῦν ὡς νὰ ἤθελον νὰ σὰς ἐπιβάλλουν εἶδος τι σεβασμοῦ.

Οἱ καλλιτέχναι δὲν εἶνε σύμφωνοι εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ κρίσεις των, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὸν ἀγαποῦν ὑπὲρ πάντα ἄλλον καὶ δὲν κατορθοῦν νὰ χωρίσουν τὸν θαυμασμόν ἀπὸ τὴν ἀγάπην.

Ὁ Μουρίλλος δὲν εἶνε μόνον μέγας ζωγράφος, εἶνε μεγάλη ψυχὴ. Εἶνε πλέον ἢ δόξα, εἶνε ἀγάπη τῆς Ἰσπανίας. Εἶνε πλέον ἢ διδάσκαλος ἡγεμὼν τοῦ ὠραίου, εἶνε εὐεργέτης διδάσκων τὰς καλὰς πράξεις, εἰκὼν προσφιλῆς, τὴν ὁποῖαν, ὅταν συλλαβετε ἅπαξ εἰς τοὺς πίνακας αὐτοῦ, φέρετε ἐν τῇ καρδίᾳ ἐπ' ὅλης σας τῆς ζωῆς, μετὰ τινος συναίσθηματος εὐγνωμοσύνης καὶ θρησκευτικῆς εὐλαθείας.

Εἶνε εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων ἀγνωστόν τι καὶ μυστηριώδες συναίσθημα μας λέγει, ὅτι ὀφείλομεν νὰ τοὺς ἐπαινῶμεν, ὅτι τοῦτο μας ὀφείλεται ὡς ἀμοιβή, ὅτι δὲν εἴμποροῦν νὰ ἐξαφανισθοῦν διὰ παντός, ὅτι εἶνε ἀκόμη κἄπου, ὅτι ἡ ζωὴ των δὲν ὑπῆρξεν ἢ λαμπρῶν ἀνεσπέρου φωτός, ὅπερ ἴ' ἀναφανῆ μίαν ἡμέραν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ εἰς τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν. Ὁ εἶπητε: πλάναι τῆς φαντασίας! Ὡ, προσφιλεῖς πλάναι!

Μετὰ τὰ ἔργα τῶν τεσσάρων τούτων μεγάλων διδασκάλων, ἀξίαι θαυμασμοῦ εἶνε αἱ εἰκόνες τοῦ Γιοάνες, καλλιτέχνου ἐνδομύχως Ἰταλοῦ, εἰς τὸν ὅποιον διὰ τὰ ἀπεικαστα αὐτοῦ σχεδιάματα καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν χαρακτῆρων ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ Ραφαῆλ τῆς Ἰσπανίας, μολοντί εἰς τοῦτο δὲν εἶνε πάντες σύμφωνοι. Οὗτος ὡμοίαζεν οὐχὶ κατὰ τὴν τύχην, ἀλλὰ κατὰ τὸν βίον, πρὸς τὸν μοναχὸν Ἀγγέλικον, διότι τὸ ἐργαστήριόν του ἦτο εὐκτῆριον, ὅπου ἐδέσποζεν ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχὴ καὶ αὐτὸς δὲ ὡσαύτως προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του μετελάμβανε τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Ἀκολουθοῦν ἔρχονται αἱ εἰκόνες τοῦ Ἀλόνσου Κάνου, τοῦ Πυχέου, διδασκάλου τοῦ Μουρίλλου, τοῦ Παρέγια, ὀπαδοῦ τοῦ Οὐελάσκουεθ, τοῦ Ναβαράτου τοῦ Βαβοῦ, τοῦ Μένενδεθ, μεγάλου ζωγράφου τῶν ἀνθέων, τοῦ Χερρέρα, τοῦ Κοέλλου, τοῦ Καρβχιάλ, τοῦ Κολλάντου, τοῦ Ρίτση.

Τοῦ Ζουρβαράν, ἐνὸς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων Ἰσπανῶν ζωγράφων, ἀξίου νὰ κατέχῃ θέσιν πλησίον τῶν τριῶν πρώτων, ὀλίγα ἔργα εὐρίσκονται.

Οἱ διάδρομοι, οἱ ἀντιθάλαμοι, αἱ διάμεσοι αἰθουσαι, εἶνε πλήρεις εἰκόνων ἄλλων καλλιτεχνῶν, κατωτέρων μὲν τῶν προμνησθέντων, ἀλλ' ὡσαύτως ἀξιοθαυμάστων διὰ τὰ ποικίλα αὐτῶν πλεονεκτήματα.

Δὲν εἶνε δὲ τοῦτο τὸ μόνον Μουσεῖον τῆς ζωγραφικῆς ἐν Μαδρίτῃ. Εὐρίσκονται ἑκατοστύες εἰκόνων ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγίου Φερδινάνδου, ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς *Fomento* (Περιθάλψεως) καὶ ἐν ἄλλαις πινακοθήκαις ἰδιωτικαῖς.

Διὰ νὰ ἴδῃ τις πάντα ταῦτα χρειάζονται μῆνες πολλοί, φαντασθῆτε διὰ νὰ τὰ περιγράψῃ τις ὅσον μεγалоφυῆς καὶ ἂν εἶνε τί χρειάζεται. Εἰς ἐκ τῶν ἰκανωτέρων

συγγραφέων τῆς Γαλλίας, ἀγαπῶν πολὺ τὴν ζωγραφικὴν καὶ δεινὸς εἰς τὰς περιγραφὰς, ἐπιχειρήσας ποτὲ τοῦτο, ἀπεδειλίασε, καὶ τὸ καλλίτερον ὅπερ ἐπραξε ἦτο νὰ παραιτηθῆ τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἔργου λέγων ὅτι θὰ ἤναγκάζετο νὰ γράψῃ πάρα πολλὰ. Ἄφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος προετίμησε νὰ σιγήσῃ, προκειμένου περὶ ἐμοῦ, νομίζω ὅτι εἶπον ἤδη ἄρκετά.

Ἐν ἐκ τῶν μάλλον δυσπρόστων ἀποτελεσμάτων ὠραίου τινὸς ταξειδίου εἶνε τὸ νὰ ἔχῃ τις εἰς τὸν νοῦν του πλῆθος ὠραίων εἰκόνων καὶ εἰς τὴν καρδίαν του κυκεῶνα μεγάλων πόθων καὶ νὰ μὴ δύναται, νὰ μὴ εἰζεύρῃ νὰ ἐκφράσῃ ἢ τόσον ὀλίγα! Μεθ' ὀπόσης βιθείας ἀγανακτικῆς θὰ ἐξέσχιζον τὰς σελίδας ταύτας ὅταν σκέπτομαι τὰς εἰκόνας ἐκείνας! Ὡ Μουρίλλε, ὦ Οὐελάσκουεθ, ὦ πτωχὴ μου γραφίς!

Ὀλίγαι ἡμέραι μετὰ τὴν εἰς Μαδρίτην ἀρξίζην μου, εἶδον διὰ πρώτην φοράν, ἐρχόμενον ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀλκαλά εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Πύλης τοῦ Ἥλιου τὸν βασιλέα Ἀμεδαίου. Ἡσθάνθηζον ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν, ὡς νὰ ἐπανέβλεπον τὸν ἐπιστηθιώτερόν μου φίλον.

Εἶνε ἄρκετὰ περίεργον νὰ εὐρεθῆ τις ἐν τινι τόπῳ, ἐνθα τὸ μόνον πρόσωπον ὅπερ γνωρίζει εἶνε ὁ βασιλεὺς! Τῷ ἐρχεται ἡ ὄρεξις νὰ τρέξῃ ὀπίσω του φωναζών: — Μεγαλεῖ ὅτατε! εἶμαι ἐγώ, ἦλθα.

Ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος ἠκολούθει ἐν Μαδρίτῃ τὰς πατρικὰς ἐξεις. Ἠγείρετο λίαν πρῶι καὶ ἐξήρχετο εἰς περίπικτον ἀνά τοὺς κήπους τοῦ Μαύρου εἴτινες ἐκτείνονται μετὰ τοῦ βασιλικοῦ Παλατίου καὶ τοῦ Μαντσανάρου· ἢ μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Μουσειῶν, διασχιζὼν τὴν πόλιν πεζῇ μεθ' ἐνὸς μόνου ὑπασπιστοῦ του.

Las criadas (αἱ ὑπηρετρίαι) ἐπιστρέφουσαι εἰς τὴν οἰκίαν κατὰκοποι μετὰ τὸ κἀνιστρον πλήρες, διηγοῦντο εἰς τὰς νυσταλέας κυρίας των ὅτι τὸν συνήντησαν, ὅτι διήλθον πλησίον του, σχεδὸν τὸν ἤγγισαν· καὶ αἱ μὲν δημοκρατικαὶ κυρίαὶ ἔλεγον: — *Así debe hacer*, (ἔτσι πρέπει νὰ κἀνῃ), αἱ δὲ Καρολίστριαὶ διέστρεφον τὸ στόμα ψιθυρίζουσαι: — *Que clase de rey!* — (τί εἶδος βασιλέων!), ἢ ὅπως ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα ἄλλοτε νὰ λέγουν: — *Quiere á toda costa que le peguen un tiro.* — (θέλει καὶ καλὰ νὰ τοῦ τραβήξουν καμμιὰ τουφεκιὰ.)

Ἐπιστρέφον εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐδέχετο τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὸν Διοικητὴν τῆς Μαδρίτης, οἱ ὅποιοι, κατὰ παλαιὰν τινα συνήθειαν, ὤφειλον νὰ παρουσιάζωνται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν βασιλέα καὶ νὰ τὸν ἐρωτοῦν ἐὰν εἶχέ τι νὰ διατάξῃ διὰ τὸν στρατὸν καὶ διὰ τὴν ἀστυνομίαν. Ἠρχοντο μετὰ ταῦτα οἱ ὑπουργοί. Μολοντί ἐβλεπεν αὐτοὺς πάντας ὁμοῦ ἐν Συμβουλίῳ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, οὐχ ἦττον ὁ βασιλεὺς Ἀμεδαῖος ἐδέχετο ἕνα καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπουργοῦ ἤρχιζον αἱ ἀκροάσεις. Ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος παρεῖχεν ἀκροάσεις ἐπὶ μίαν ὥραν καθ' ἐκάστην, πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ δύο ὥρας.

Αἱ αἰτήσεις ἦσαν ἀπειράριθμοι τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτῶν εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ· βοηθήματα, συντάξεις, θέσεις, προνόμια, σταυροί. Ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο πάντας. Καὶ ἡ βασίλισσα ἐπίσης ἐδέχετο, οὐχὶ ὁμοῦ καθ' ἐκάστην ἕνεκα τῆς ἐπισφαλοῦς καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς.

Εἰς αὐτὴν ἀνήκε πᾶσα πράξις ἀφορώσα εἰς ἀγαθοεργίαν· ἐδέχετο, ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς οἰκονόμου καὶ μίαις κυρίας

τῆς τιμῆς, τὴν αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐδέχετο καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀνθρώπους παντὸς εἶδους : κυρίας, ἐργατίδας, γυναίκα τοῦ λαοῦ, ἀκρωμένη μετ' εὐσπλαχνίας μακρὰς διηγήσεις δυστυχῶν καὶ πόνων.

Πλέον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν κατὰ μῆνα διένειμεν εἰς ἀγαθοεργίας, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν ἐκτάκτων δωρεῶν εἰς τὰ ἄσυλα, εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἀγαθοεργὰ καταστήματα. Τινὰ τούτων ἀνήγειρεν αὐτὴ ἡ ἴδια.

Ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Μαντζανάρου, ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων, ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ καὶ φαιδρῷ, διακρίνεται οἰκίσκος μετ' ἑξήκοντα χρώματα, μετ' κηπάριον τριγύρω, ὁπόθεν, διερχόμενός τις, ἀκούει γέλωτας, κραυγὰς καὶ κλαυθμυρισμοὺς νηπίων.

Ἡ βασίλισσα ἀνήγειρε τὸν οἶκον ἐκεῖνον ὅπως περιουσία γὰρ μικρὰ τέκνα τῶν πλυντριῶν, ἄτινα, ἐνῶ αἱ μητέρες αὐτῶν εἰργάζοντο, ἔμενον συνήθως εἰς τοὺς δρόμους ἐκτεθειμένα εἰς χιλίους κινδύνους.

Ἐκεῖ εἶνε διδάσκαλοι, τροφοί, ὑπηρέτριαι, αἵτινες φροντίζουν δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν μικρῶν. Ἔβλεπε συγχρόνως ἄσυλον καὶ σχολεῖον.

Τὰ ἔξοδα πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ οἴκου καὶ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐγένοντο διὰ τῶν εἰκοσιπέντε χιλιάδων δραχμῶν τὰς ὁποίας ἐχορήγει μηνιαίως τὸ Κράτος εἰς τὸν Δούκα τῆς Πούλιας.

Ἡ βασίλισσα ἱδρυσεν ἐπίσης ἐν Ἄσυλον διὰ τὰ ἔκθετα ἕνα οἶκον ἢ μᾶλλον εἶδος τι σχολεῖου διὰ τὰ τέκνα τῶν εἰς τὸ καπνεργοστάσιον ἐργαζομένων γυναικῶν καὶ ἐν μαγειρεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ διανέμῃται ζωμός, κρέας καὶ ἄρτος εἰς ὅλους τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΙ. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΜΑΡΚΟΣ

— Πόσοι ἐπικήδειοι λόγοι !! πόσα κοσμητικὰ ἐπιθετὰ !! μεράθυμος, ἐθνικὸς εὐεργέτης... ἔλεγεν εἰρωνικῶς ἡ Δανάη, ρίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ὁ Φαίδων.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠρώτησε συγκεκλινημένη:

— Ὁ Θεὸς δὲν θέτει εἰς τὰς καρδίας μας τὴν ἀγάπην;

— Ἄ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν θέτει ὁ Θεός;

— Ἀσεβέστατε!

— Τότε βεβαίως ὁ Θεὸς θέτει καὶ τὰ μίσση καὶ τοιούτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος μὴ εὐθινομένης διὰ τὰς πράξεις του, πρέπει νὰ καταρᾶται τὸν Θεόν, ὅστις τὸν κατέστησε δυστυχῆ ἢ κακόν. Ἄς κλεισθῶσι τὰ δικαστήρια, Δανάη, ἀπὸ ὁ Θεὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις πρέπει νὰ καθήσῃ εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁ ἀλάθητος ἄνθρωπος ἄς ριψὴ πρῶτος τὸν λίθον κατὰ τοῦ ἐνόχου Θεοῦ του. Πῶς τὴν παρεμορφώσατε σεῖς οἱ εὐσεβεῖς, καὶ πρὸ πάντων σεῖς αἱ εὐσεβεῖς τὴν θρησκείαν!! εἶπεν ὁ Φαίδων καπνίζων μεθ' ἡδονῆς τὸ εὐῶδες ποῦρόν του καὶ παρατηρῶν διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὠραίαν σύζυγόν του Δανάην.

Ὅταν ἦσαν μόνοι εἰς τὸ κομψὸν δωμάτιόν του, ὅπου ἔλαμπεν ἡ τάξις καὶ ἡ καθαρότης τῆς ἐξοικιστοῦ οἰκοδομοῦ Δανάης, ὁ Φαίδων ἐθεώρει μίαν τῶν μᾶλλον εὐαρέστων ψυχαγωγῶν νὰ φιλονεικῆ μετὰ τῆς ἀγαπητῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν συνεζεύχθη πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Δανάη τὸν ἐτιμῶρει διὰ τιμωρίας φοβεράς. Γνωρίζετε τί οἱ λεπτοὶ δάκτυλοι τῆς ἐργάζονται; Μετὰ δύο

μῆνας θὰ γίνῃ μήτηρ καὶ ράπτει μετὰ στοργῆς τὰς μικροσκοπικὰς λευκοστολὰς τοῦ ἀγαπητοῦ πλάσματος, τὸ ὅποτον μετὰ τῆς ἀγάπης περιμένεται.

— Τί μικρὰ ποῦ εἶνε, Δανάη μου, λέγει πάντοτε ὁ Φαίδων καὶ καταφιλεῖ τὰ μικρὰ ὑποκαμισάκια, τὰ ὅποια ἐξέρχονται τόσῳ χαριτωμένα ἐκ τῶν φιλοπόνων χειρῶν τῆς Δανάης. Ὅταν ἡ νεαρὰ σύζυγος θυμώσῃ, ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Φαίδωνος τὰ ὑποκαμισάκια καὶ σκυθρωπῆ λέγει:

— Δὲν θέλω νὰ τὰ φιλῆς. Δὲν θέλω ν' ἀγαπᾷς τὸ παιδί μου, ἐκεῖνο ἔχει μητερίτσα νὰ τ' ἀγαπᾷ. Ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του, δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ν' ἀγαπήσῃ καὶ τὰ παιδιά του.

Τοῦ Φαίδωνος ἡ τάσις πρὸς φιλονεικίαν ἐξαφανίζεται ἀμέσως καὶ λέγει γελῶν:

— Δὲν ξεύρεις πῶς ἀγαπῶ νὰ σὲ πειράζω; Πέ μου, ἐθύμωσες ἴσ' ἀλήθεια;

Αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἐπανελαμβάνοντο λίαν συνεχῶς καὶ ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς πολλῆς εὐτυχίας των, βεβαίως. Ἡ δυστυχία εἶναι μᾶλλον λάλος τῆς εὐτυχίας, διότι ἔχει περιπετείας, ἐνῶ ἡ εὐτυχία ἡσυχῶς καὶ ἀταράχως βαίνουσα, εἶναι ὀλίγον μονότονος καὶ ἐκ τῆς μονοτονίας ταύτης ἀσθενοῦσι τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀσθένειάν των οἱ εὐγενεῖς Ἄγγλοι. Ὁ Φαίδων ἐποίκιλε τὴν εὐτυχίαν του.

Ἡ οἰκία τοῦ νεαροῦ ζεύγους εὐρίσκετο εἰς μίαν συνοικίαν τοῦ Πέρα, τόσῳ ὠραίαν, ὥστε ἐλησμόνει τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς μεγαλοῦπολιν πυκνῶς κατοικουμένην καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ζῆ εἰς θελατικὸν προάστειον· τόσῳ ἡ αὐρα ἦτο εὐῶδης ἐκ τῶν μύρων τῶν κήπων καὶ ὁ ὀρίζων ἀνοικτός καὶ μαγευτικός. Δι' ἐνὸς βλέμματος ἔβλεπέ τις τὸν Βόσπορον, τὸν ὅποτον τόσῳ οἱ ποιηταὶ ὑμνοῦσι καὶ ἐκεῖ κάτω ὡς μελαναὶ κηλίδες ἐπὶ τῆς γαλανῆς Προποντιδος τὰς Πριγκηπονήσους. Ὁ Φαίδων ἐξέλεξε τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ διὰ τὸ μαγευτικὸν τῆς θέσεως καὶ διότι ἀπέχεεν ὀλίγα βήματα ἀπὸ τοῦ θεραπευτικοῦ νοσοκομείου, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο οἱ ροδοβαφεῖς κισσοστεφεῖς τοῖχοι καὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἰατρός.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν συνέστησα πρὸς Ἰμάς, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, τὸ νέον ζεῦγος, ὡς γνωστόν, ἐφιλονεῖκε. Πράγμα παράδοξον, ἡ Δανάη δὲν τὸν ἐτιμῶρησε διὰ τῆς φοβερῆς τιμωρίας, ἀλλὰ τὸν ἀφήκεν ἐλεύθερον νὰ λέγῃ.

Ὁ Φαίδων σχεδὸν ὠργίσθη, διότι ἡ Δανάη δὲν τὸν ἐτιμῶρει καὶ ἠρώτησεν ἀνήσυχος:

— Μὰ τί ἔχεις σήμερον μαζύ μου;

— Ἐγώ; τίποτε... σὺ ὅμως λέγεις τόσα πολλά...

— Ἀλλὰ, κυρία Δανάη...

— Κύριε Φαίδων...

— Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία σας...

— Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία μου;

— Δὲν σας τιμᾷ πολὺ.

— Χι χι χι, οἱ κύριοι ἄνδρες, αἵτινες θεωροῦνται πανίσχυροι, σπουδαῖοι, πολυμήχανοι, ὀργίζονται μετὰ τὸ τίποτε καὶ πράττουν μετὰ ἐν μείδιαμα γυναικός. Εἶναι ἀνωτέρα λοιπὸν ἡ γυνή, διότι, καίτοι ἀνίσχυρος, βασιλεύει, καὶ δύναται νὰ ἀγῆ καὶ φέρῃ κατὰ βούλησιν τοὺς ἰσχυροὺς ἄνδρας. Δὲν εἶναι ἀληθῆς αὐτὰ ὅλα, Φαίδων, ἀγαπητὴ σύζυγε; Ἐλα, ἄς ἀρίστωμεν τὰς φιλονεικίας καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν σπουδαίως.

Ἡ Δανάη ἐδίπλωσε τὸ ἐργόχειρόν της, ἔθληκε αὐτὸ ἐντὸς τῆς ἐργοθήκης καὶ πλησιάζουσα ἀκόμη περισσώτερον εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐστήριξε τὴν χρυσοῦν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του λέγουσα:

— Ὅχι σοῦ διηγηθῶ ἐν ἐπεισόδιον τοῦ βίου μου, τὸ ὅποτον δὲν γνωρίζεις.

Ὁ Φαίδων, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή εἶχεν αἰθριασθεῖ, ἐσκυθρώπασεν ἐκ νέου καὶ εἶπεν ἀνήσυχος:

— Λέγε, σὲ ἀκούω.

— Είναι μία ανάμνησις, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν με ἀφίνει ἡσυχόν· καὶ κατὰ τὴν μεγάλην στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς μὰς συνέδεσε διὰ τῶν εὐχῶν του, με ἠκολούθησεν ἡ ἀνάμνησις αὐτή.

Τοῦ Φαίδωνος τὸ μέτωπον ἐσχημάτισε δύο ἐκτόμη πτυχὰς βραθείας.

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, διότι νομίζω ὅτι ἂν τὸ μάθης καὶ σύ, θὰ αἰσθάνωμαι ὀλιγώτερον βάρος. Δι' αὐτὸ σὲ ἠρώτησα περὶ συμπαθειῶν καὶ σὺ ἤρχισες τὰς ἀδικολογίας σου.

Τοῦ Φαίδωνος τὸ μέτωπον δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπὸ τὰς πτυχὰς ἠγέρθη καὶ στὰς ἀπέναντι τῆς συζύγου του εἶπε:

— Ποτὲ δὲν ἀναγινώσκω μυθιστορήματα δὲν ἀγαπῶ τὰ ρομαντικὰ ἐπεισόδια καὶ ἀφοῦ πρόκειται περὶ συμπαθείας θὰ νυστάξω· σοῦ τὰ λέγω αὐτὰ διὰ νὰ μὴ μοῦ διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν σου.

Ἡ Δανάη ἠγέρθη ἐπίσης καὶ πολὺ σοβαρὰ εἶπε:

— Διατί τὰ λέγεις αὐτά; σὺ γινώριζεις ὅτι εἶσαι ὁ πρῶτος ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἠγάπησα· νομίζεις ὅτι ἂν ἀπρόσπτα ἐμπόδια σὲ ἠνάγκαζον νὰ μὴ με συζευχθῆς ἐγὼ θὰ ἐλάμβανον ἄλλον σύζυγον; Ὁ ἔρωσ, ὁ ἀληθὴς ἔρωσ, εἶναι εἰς ἐγὼ δὲν ἐγνώρισα τὴν ἐρωτοτροπίαν, ἥτις εἶναι τὸ προσφιλέστερον παιγνίδάκι τῶν νεανίδων τῆς ἐποχῆς μας, αἱ ὁποῖαι, ὡς οἱ τροπαιοφόροι στρατηγοί, ἀριθμοῦσι πρὸ τῶν συζύγων, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦ τρόπου τούτου προσπαθοῦσι νὰ θαμβώσωσι, τόσας κατακτήσεις καὶ τόσα θύματα καὶ οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι ἀκούουσιν ἐκθαμβοί. Ἐγὼ μόνον μου φιλοδοξίαν ἔχω νὰ σ' ἀγαπῶ.

Ὁ Φαίδων ἐκάθησε καὶ τὸ μέτωπόν του ἔδειξεν ὅλην τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ ἔκφρασιν καθαρῶς ἀπὸ τὰς ρυτίδας, τὰς ὁποίας ἐγέννησαν ἀδικοὶ ὑπόνοιαι. Ἡ Δανάη ἐκάθησε πλησίον του καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν της.

— Ἦτο φθινόπωρον· ἡμέρα πολὺ μελαγχολικὴ· ἐγὼ μόνη ἔμεινα στὸ σπῆτι, διότι ἡ μητέρα πῆγε στῆς ἀδελφῆς μου. Θυμάσαι τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ποῦ ἐγνωρισθήκαμε;

— Ἄ! πῶς δὲν τὸ θυμοῦμαι ὅταν περνῶ καμμιά φορὰ καὶ βλέπω τὸ πολυτελὲς μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἐγείρεται τῶρα ὑπερήφανον ἐκεῖ, κλείω τὰ μάτια μου καὶ βλέπω τὸ μικρὸ ἄσπρο σπητάκι μετὰ τὰ ἄνθη στὰ παράθυρα καὶ τὸ προσωπάκι τῆς Δανάης μου μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά της νὰ μελετᾷ ἢ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κρυφοβλέπη ἂν θὰ περάσω.

— Τί ὄραται ἀναμνήσεις! Ἄν δὲν ἐκαίετο θὰ ἤθελες νὰ κατοικήσωμεν ἐκεῖ;

— Διατί ὄχι;

— Ἐπειδὴ ἦτο σπητάκι πτωχικό.

— Τὸ ὁποῖον ὁμως ἐκρυπτε θησαυρούς.

— Μὴ με κολακεύης. Λοιπὸν, Φαίδων, ἤμην μόνη καὶ ὁ καιρὸς ἔξω τόσφ κατηφής, ὥστε μοῦ ἤρχοντο δάκρυα, χωρὶς νὰ ἔξέρω διατί.

— Ἐρεθισμὸς τῶν νεύρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀτμοσφαιρική κατάστασις ἐξασκεῖ...

— Οὐχ... ἄφησε τὴν ἐπιστήμην. Ἐγὼ ἐπότιζα τὰ ἄνθη μου διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν μελαγχολίαν μου, ὅταν ἔξαφνα ἐκτύπησε δυνατὰ ἡ θύρα τοῦ κήπου. Ἦνοιξα φοβισμένη, καὶ εἶδον ἕνα ἀγυιόπαιδα βουτιγμένο στὸν ὕδρω νὰ μοῦ ζητᾷ ἕνα κομματάκι ψωμί. Ἦτο φορεμένο ὅπως ὄλα τὰ ἐδῶ ἀγυιόπαιδα· ἀνυπόδητο σχεδόν, διότι τὰ πόδια του τὰ μελανὰ ἔσυρον πελώρια ἐλαστικά ἔφευρ μίαν περισκελίδα κουρελιασμένην καὶ ἕνα ὑποκάμισον λευκόν, τὸ ὁποῖον ἐμαύρισεν ἡ πολυκαιρία ἢ ἡ κόνις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ φέρων συνεχῶς ἐκυλίετο. Ἀλλὰ, πρᾶγμα παράδοξον, τὸ βλέμμα του δὲν ἦτο θρασὺ καὶ ἀγριόν, τοῦναντίον ἡμερον καὶ παρακλητικόν· ἡ δὲ χεὶρ του, ἡ ὁποία ἐπέγγελμα θὰ εἶχε τὸν λιθοβολισμόν, τῶρα προσεπάθει νὰ συμμαζεύσῃ τὸ ἀνευ κομβίων ὑποκάμισόν του, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ στηθός του.

Ἐγὼ ἡ ὁποία παρετήρουν πάντοτε με ἐπίμονον προσο-

χὴν τὰ ἀγυιόπαιδα διὰ νὰ εὔρω μέσα εἰς αὐτὰ κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ περιέγραψε ὁ πολὺς Οὐγκώ, δὲν εἶδον ποτὲ ἀγαθὴν ἔκφρασιν εἰς τὰς προώρως ρυτιδωθείσας ἐκεῖνας μορφάς... μόνον αὐθάδειαν ἐβλεπον πάντοτε.

— Ἡ ἀγαπητὴ Δανάη ἐμελέτησε καὶ τὰ ἀγυιόπαιδα; Δὲν πειράζει καὶ ἐγὼ τῶρα θὰ ἀρχίσω νὰ μελετῶ τοὺς ἀχθοφόρους διὰ νὰ σὲ φθάσω εἰς τὰ ὕψη εἰς τὰ ὁποῖα πετᾷς.

— Ξεύρεις ποῦ δὲν ὑποφέρεςσι; εἶπεν ἡ Δανάη γελῶσα.

— Δὲν τὸ ἤξευρα· διότι ἐβλεπα ἕως τῶρα ὅτι με ὑποφέρεις μετὰ μεγάλην σου εὐχαρίστησι.

— Βλέπετε, τὸν πειράζω τῶρα ἐγὼ; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπευθυνομένη πρὸς ἀνύπαρκτον μάρτυρα.

— Δανάη, ἐξακολούθει καὶ σοῦ δίδω τὸν λόγον μου νὰ μὴ σὲ διακόψω πλέον.

Ἡ Δανάη ἐξηκολούθησε:

— Ἐλαβον διὰ τὸ παιδίον ἐκεῖνο ζωηρὰν συμπάθειαν.

— Καὶ τὸν ἔλαβεν ἡ ἀγαπητὴ Δανάη ὑπὸ τὴν ὕψηλὴν προστασίαν της;

— Ναί, κύριε, δὲν γινώριζεις τὸ Γαλλικὸν *Heureuse-ment pour les pauvres il y a des pauvres*; Τὸ ἐπῆρα μέσα, τὸ παρακάλεσα νὰ καθίσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνο δὲν ἐδέχθη κατ' οὐδένα τρόπον καὶ τοῦ ἔφερα νὰ προγευματίσῃ. Οὐτε τὸ φαγητὸν οὔτε τὰ σταφύλια ἤγγισε, μόνον τὸ ψωμί ἔφαγε πολὺ ταχέως καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ φοβουμένη μήπως ἡ παρουσία μου τὸν στενοχωρῆ ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κήπου, ἐκεῖνος ἤλθε πλησίον μου, με παρετήρησε μετὰ τὸ παραπονεμένον βλέμμα του καὶ μοῦ εἶπε μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του...

— Θεέ μου! δὲν θὰ με ἀξιώσης νὰ ἴδω μίαν γνωστικὴν γυναίκα... ἀνέκραξε γελῶν ὁ Φαίδων.

— Καὶ ἐμετὰ ἕνα σοβαρὸν ἄνδρα.

— Λοιπὸν τί σοῦ εἶπε μετὰ τὸ βλέμμα του καὶ μετὰ τὴν φωνὴν του;

— Ναί, μετὰ τὸ βλέμμα του καὶ μετὰ τὴν φωνὴν του, μοῦ εἶπε:

— «Καλὴ μου κυρία, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μόνον θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδεία νὰ ποτίσω ἐγὼ τὰ λουλούδια σας».

— Ὅχι, μικρὴ μου, ἐγὼ με αὐτὸν τὸν τρόπο διασκεδάζω.

Κατακοκκίνησε καὶ εἶπε:

— «Τίποτε ἄλλο δὲν θέλετε νὰ σὰς κάμω;»

— Ὅχι, εὐχαριστῶ.

Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ μοῦ ἔριψε μετὰ ματιὰ τόσφ παραπονεμένη...

— Πάλι ἡ ματιὰς. Καλὰ λέγει καὶ ἕνας φίλος μου, ὅτι ἡ ματιὰ στὴ ζωὴ τῶν γυναικῶν παίζει τὸν ἴδιον ρόλον με ἐκεῖνον ποῦ παίζει τὸ γρονθοκοπάνισμα εἰς τὸν βίον τῶν ἀνδρῶν. Ὅπως ἡμεῖς συνονοούμεθα μετὰ τὰ γρονθοκοπάνισματα, σεις μετὰ τῆς ματιὰς.

Ἡ Δανάη ἐξηκολούθησεν ὡς νὰ μὴ τὴν διέκοψεν:

— Τὸ ἐλυπήθηκα καὶ τὸ ἠρώτησα τί ἔχει καὶ στέκεται τόσφ λυπημένο.

— Ἄς τὸ ἐφιλοῦσες, εἶναι ἐκπραστικώτερον παρηγοριᾶ.

— Ἐκεῖνο ἐστὲναζε καὶ μοῦ εἶπε:

— «Ὅταν ἡ μάνα μου πέθανε, μοῦ εἶπε: «Νὰ μείνης τίμιος ἄνθρωπος γιὰ νὰ μ'πορέσης νὰ με ἴδῃς στὸν ἄλλο κόσμον. Μετὰ τὸν ἴδρω σου νὰ τρῶς τὸ ψωμί σου». Ἄχ, κυρία μου, ἕως σήμερα ἐφύλαξα τὸ λόγο της, μὰ ἐπεινοῦσα πολὺ. Με ἔστειλε ἡ μητριὰ μου νὰ τῆς κάμω ἕνα θέλημα καὶ ἔξελασε νὰ μοῦ δώσῃ ψωμί. Ἐγὼ, κυρία, δὲν εἶμαι διακοινάρης, δουλεύω σ' ἕνα σιδηροδίκον. Σήμερα, ἔξευρετε, εἶναι Κυριακὴ καὶ δὲν ἐδούλεψα».

— Κατοικεῖς ἐδῶ σιμά;

— «Ναί στὰ μικρὰ μνηματάκια. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ λείπω· τῶρα ἔρχομαι στὸ σπῆτι καὶ δὲν μοῦ ἀνοίγει κανεὶς. Ἡ

μητριά μου ἔλειπε καὶ ἐγὼ ἐπεινοῦσα πολὺ Ἐεύρετε πόση ὥρα στέκομαι ἐδῶ ἔξω καὶ συλλογιζομαι ἂν δὲν ἦτο ἀμαρτία νὰ ζητήσω ;»

— Ἀμαρτία ἀφοῦ ἐπεινοῦσες ;

— »Ἐεύρετε, νὰ ζητοῦν ἐκαίνοι ποῦ εἶναι ἄρρωστοι δὲν εἶναι ντροπή, μὰ ἐγὼ, ἀφοῦ εἰμπορῶ καὶ δουλεύω. Δι' αὐτὸ σὰς προεκάλεσα νὰ μοῦ δώσετε νὰ σὰς κάμω καμμία δουλειῶν. Θέλετε νὰ μὴ ξαναδιῶ τὴν μητέρα μου στὸν ἄλλον κόσμον ;»

— Φαίδων μου, ἡ συγκίνησίς μου ὄρια δὲν εἶχε. Τὸ πτωχόπαιδο, ποῦ δὲν ἐνοεῖ νὰ φάγῃ ἓνα κομματάκι ψωμί χωρὶς νὰ κοπιᾶσῃ, φαντάσου τί ἄνθρωπος θὰ ἐγείνεται Τοῦ ἔδωκα τὸ ποτηστηράκι μου καὶ ἐπότισε τὰ ἄνθη μου. Ἐγὼ ἐκάθισα καὶ τὸν ἔβλεπα νὰ πηγαινῆ καὶ νὰ ἔρχεται

μὲ προσοχὴν μέσῃ εἰς τὰ εὐθραυστα λολουδάκια. Ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐπῆρε τὸ κασκέτο του διὰ νὰ φύγῃ.

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἵσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἀλλάξωσι κατοικίαν κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβιον, παρακαλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἡμῖν τὴν νέαν διεύθυνσίν των διὰ δελταρίου.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀριθ. 10 :

Table with 4 columns: Book Title, Price (dr. λ.), Book Title, Price (dr. λ.). Lists various books and their prices, including titles like 'Ἱστορία δύο Μελλονόμων', 'Μία Δέσμη Ἐπιστολῶν', 'Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου'.

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20%, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30% ἐπὶ πλεόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10%. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσῃ τις, ἄνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθηναῖς περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα — Οὐδεμίᾳ πρᾶγμα ἐκτελεῖται ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.